

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, SRPANJ 2007. ■ GODIŠTE I ■ BROJ 4 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1847-4076

2

Riječ urednika
UTEMELJENJE
POŽEŠKE BISKUPIJE

6

Događajnica
ŠTO ĆE BITI S DUŠOM
NARODA BEZ SVEĆENIKA?

11

Gospodarstvo
DUHOVNO OSVJEŽENJE
NALAZIM U VJERI I OBITELJI

14

Život mladih
TREBA NAM HRVATSKA
MORALNO MOĆNIH LJUDI

18

Braća naša potrebita
VJERUJEMO
U BOŽJU PROVIDNOST
I LJUDSKO MIOSRДЕ

20

Župni slikopis
ŽUPA BEZGRJEŠNOG ZACECA
BLAŽENE DJEVICE MARIJE
U VETOVU

26

Komentari
LATINOVA TV OPTUŽNICA
PROTIV KARDINALA STEPINCA

Deseta obljetnica Požeške biskupije 1997.-2007.

Papa Ivan Pavao II. svojim Apostolskim pismom »Praeclarum evangelizationis opus« utemeljio je 5. srpnja 1997. Požešku biskupiju i toga istoga dana Apostolskim pismom »Ad unum corpus« imenovao msgr. dr. Antuna Škvorčevića za prvog požeškog biskupa

Ioannes Paulus episcopus Servus servorum Dei

ad perpetuam tecum memoriam. Praeclarum evangelizationis opus, quod perfecerunt sancti Crivellus et Methodius - et Gloriosus Stephanus, et praecepimus sane Metropolitae Zagrebienensis apud Denim Patronum eponymo novo nomine presequeatur vocem. Quam ob tem facie-
tabilis praecepsa sententia Venetabilis fratris Juliani Tihomir, Archiepiscopi titule Villamagnensis in Tripolitania ante Apostoli-
ci Pentu in Croatia, audita Conferentia Consistorium Croatiae de consilio Decretatus Statutus. Apostolica Postula nisi potestate de-
la Nova Gradiska

Ioannes Paulus episcopus Servus servorum Dei

dilecto Filio **Antonio Škvorčevići**, electo archidiaconatu Zagrebienensis, hactenus Recepti Instituti pro Cordeben
apud Facultatem Theologiam Zagrebienensem, electo Episcopo novas diocesis Pozejanam, salutem et Apostolicam Bene-
ditionem. Ad unum Corpus Christi quod est Ecclesia - cf. Col 1,24 - sapienter aedificandum ut etiam ligantur a-
tholici vici, quibus episcopale munus committatur. Cum quidem constitutione apostolica non solum evangelizare
hac ipsa die novum constitutum diocesum Pozejanam, nunc apud ei Pozezem - ut aliter dicitur - munus perinde
penso ipsius consilio Congregationis pro Episcopis, tibi, dilecto fili, qui prudentia, pietas et caritas
dioecesum censemus radice envenendant. Eg. Apostolica igitur Postula votisato plenaria
pium Pozejanae Cathedralis Ecclesiae, conquis datis iuribus ante debitis impositis o-
nem ite absolves cocum apolliber catholicis Episcopo, antque insinuandum fidelitatis rega Ne
postolica Successores ad statutas formulas nuncupabis, quas de more signatas siquilloque
pro Episcopis mittes; oddi
vero episcopalem ubivis erga uelut Romanum accip-
tum statutis. Pro
cipiant, conque-
pali tuo minis-
tutaris Sante
Daturi Roma-
septime. Ponti-

Svim svećenicima, đakonima, redovnicima i redovnicama te vjernicima
laicima Požeške biskupije čestitamo desetu obljetnicu njezina utemeljenja a
našem biskupu Antunu desetu obljetnicu imenovanja!

Urednik:
Mato Nosić

Utemeljenje Požeške biskupije

Poštovani čitatelji!

Htio bih posvijestiti da četvrti naš broj izlazi u znakovito vrijeme – uoči 5. srpnja, blagdana Solunskih svetaca Cirila i Metoda – suzaštitnika Europe, dana kada je prije deset godina Sveti Otac Ivan Pavao II. blage uspomene utemeljio našu Požešku biskupiju. Nikada u povijesti ovih prostora nije prije toga vremena u Požeštinu stigao ni jedan crkveni a ni svjetovni dokument te razine, težine, značenja i snage. Točnije, dva dokumenta – prvi, *Preslavno djelo evangelizacije*, apostolsko papinsko pismo kojim Sveti Otac, snagom svoje crkvene ovlasti i u suradnji s apostolskim nuncijem te klerom zagrebačkim, iz stare i slavne Zagrebačke nadbiskupije odvaja njezine istočne prostore s dekanatima Požega, Virovitica, Našice, Nova Gradiška, Nova Kapela i Pakrac kao i župe Jasenovac, Krapje i Lonja da bi se od tako izdvojena područja sa sjedištem u Požegi ustanovala Požeška biskupija te drugi istoga nadnevka *Ad unum corpus* (Da budu jedno tijelo) upućenom »ljubljenom sinu Antunu Škvorčeviću iz klera Zagrebačke nadbiskupije« kojim ga imenuje požeškim

biskupom jer se odlikuje »razboritošću, požnošću i djelatnom ljubavlju« te dodaje: »Osim toga, ovo ćeš Naše pismo obznaniti kleru i narodu svoje biskupije da te kao svoga Pastira dostojno prihvate, prikladno pomažu i dužno ti poštovanje iskazuju. Napokon, ljubljeni sine, (...) nastoj sebi povjeren narod voditi k pomirenju i jedinstvu, težeći za Isusom Kristom koji je izvor jedinstva.«

Potaknut tim događajima u posebno radosnom raspoloženju pisao sam:

*Otvori dveri, Požego stara,
neka kršćanska prošlost
poteče tvojim ulicama,
tvojim trgovima
jer ti si sad naš novi Rim,
tisućletni naum apostolskih biskupa,
prvograd među gradovima
u časti i poslanju
na Orljavu
rijeci zlatnosnoj!*

Radost zbog utemeljenja biskupije, suze radosnice brojnih ljudi nisu isčezle. Ovoploćuju ih deset zlatnih zrna na niski

trajanja Požeške crkve koje je umjesto Orljave donijelo 'zgusnuto' vrijeme deset-godišnjih napora i pastoralnog rada. Ona je mlada, ali ima svoje tisućletne temelje. Rasla je u promisi Gospodinovoj od vremena Bogočovjeka djelovanjem Svetoga Duha lancem polaganja ruku na pomazane glave svih pripadnika svećeničkog reda kroz dvotisućletnu povijest i kao ustanova, a što je još daleko više i važnije, kao otajstvena, posvećena stvarnost. Ustanovljena po Kristu Bogočovjeku ona je nematerijalni bitak, a time što je namaterijalan, nije manje stvaran. Po kardinalu Ratzingeru, današnjem papi Benediktu, ne manje istinit. Ta spoznaja je bit suodnosa u život Crkvi i u Crkvi požeškoj. U Kristu i sa Kristom pod vodstvom biskupa Antuna i klera naše biskupije gradili smo ih i nje govali deset godina. Budemo li jedinstveni i samosvjesni, a tome služi i »Zajedništvo«, kroz stožernika naših odnosa koji je Krist, »isti jučer, danas i uvjike« (*Heb 13,8*) dobivamo najpouzdanija jamstva budućeg djelovanja u skladu sa znamenitim apostolskim pismima Svetog Oca. ■

Blagdan sv. Lovre – Euharistijska postaja Caritasovih djelatnika

Na svetkovinu sv. Lovre, đakona i mučenika, nebeskog zaštitnika Požeške biskupije, 10. kolovoza, kao i prijašnjih godina, u svim župama u prikladno vrijeme održat će se euharistijsko slavlje na kojem će se moliti za dobro naše mjesne Crkve. Sv. Lovro je zaštitnik i našega Biskupijskog Caritasa. Stoga je njegov blagdan o desetoj obljetnici naše Biskupije u pravci za Euharistijski kongres prigoda ponovno se podsjetiti na važnost dobrotornosti u svakoj župi, po organiziranim Caritasu i njegovim dobrovoljcima. Caritas je Euharistija pretočena u konkretni život! U pedesetak župa Požeške biskupije djeluju dobrovoljci a one župe koje ih još nemaju trebale bi nastojati organizirati ih.

Središnja proslava svetkovine sv. Lovre, 10. kolovoza održat će se u Požegi kao Euharistijska postaja karitasovih djelatnika Požeške biskupije, na koju su pozvani svi djelatnici našega Caritasa, posebno župni karitasovi volonteri, korisnici Caritasove kuhinje u Požegi, primatelji biskupijskih stipendija u minuloj školskoj godini, te oni koji imaju ovlast izvanrednog dijeljenja svete pričesti. Njihov susret u Požegi, promišljanje o mjestu Caritasa u našoj Biskupiji i župama, te sudjelovanje na euharistijskom slavlju važna je zajednička točka u pripravi za Biskupijski euharistijski kongres.

Sve spomenute skupine sudjelovat će u Požegi na sljedećem programu:

- 9.00 sati** Duhovna priprava u crkvi sv. Lovre;
- 10.00 sati** Euharistijsko slavlje, predvodi gospičko-senjski biskup dr. Mile Bogović zajedno s požeškim dijecezanškim biskupom i svećenicima iz grada Požege, župa Katedralnog arhiđakonata i drugih koji su u mogućnosti;
- 12.00 sati** Zajednički domjenak u Dvorani sv. Terezije Avilske (na katedralnom trgu);
- 13.00 sati** Susret karitasovih volontera (Dvorana sv. Terezije);
Susret prošlogodišnjih biskupijskih stipendista (dvorana u Domu pape Ivana Pavla II. (pokraj Katedrale));
Susret izvanrednih djelitelja svete pričesti (dvorana u Domu pape Ivana Pavla II. (pokraj Katedrale));
- 14.00 sati** Zborovanje svih skupina u Dvorani sv. Terezije Avilske: Biskup dr. Mile Bogović: Kršćansko svjedočenje ljubavi, bitna sastavnica poslanja Crkve. Zaključak.

DEKANATSKA EUHARISTIJSKA POSTAJA NA BLAGDAN SV. ANTUNA U NAŠICAMA

Pobjednik Isus je među nama u Presvetoj Euharistiji

Piše: Ivica Žuljević

U sv. Antunu očitovala se snaga ljubavi Božje koja je u Isusu Kristu pošla na križ za čovjeka i ostala prisutna među nama u Presvetoj Euharistiji. Sv. Antun i drugi sveci jasan su dokaz da Bog – kada mu se netko vjernički otvori i s njime istinski surađuje – zahvaća ljudi i oblikuje u njima svoj život, učini ih duhovno velikima – istaknuo je biskup Antun.

Na blagdan sv. Antuna Padovanskog, zaštitnika našičke župe, 13. lipnja održana je prva dekanatska euharistijska postaja u pripravi za Biskupijski euharistijski kongres. Euharistijsko slavlje na kojem su sudjelovali brojni vjernici iz župa Našičkog dekanata predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević. Uz njega je koncelebrirao domaći župnik fra Ivan Mikić, te dekan i župnik Župe sv. Marka Evangeličista u Našicama Branko Šipura, župnik našičke župe Gospe Fatimske Goran Mitrović, bokšički župnik Mato Tokić, čačinački župnik Zdravko Radoš, župnik iz Feričanaca Stjepan Đurić, župnik iz Đurđenovca fra Rikard Patafta, biskupijski kancelar Ivica Žuljević i župni vikar župe sv. Marka Evangeličista Pejo Oršolić. Na početku misnog slavlja sve je pozdravio župnik fra Ivan, koji je ujedno u svoje osobno ime, svećenika dekanata i župljana čestitao biskupu Antunu imendan.

Sv. Antun sabire ljudi pred Bogom

U svom uvodu biskup je istaknuo kako se na svetkovinu sv. Antuna, zaštitnika našičke župe spominjemo sveca čiji lik privlači mnoge vjernike diljem svijeta, jer kroz njega progovara snaga Boga živoga, Isusa Krista, pobjednika nad smrću. Upravo ta snaga Isusove pobjede, naglasio je biskup, prisutna je među nama u Presvetoj Euharistiji.

– Radostan sam što desetu svetkovinu sv. Antuna u Požeškoj biskupiji mogu slaviti u Našicama i preko njega povjeriti Bogu sve naše nakane, prvenstveno da budemo živi dio Božjeg naroda u ovom dijelu lijepe naše domovine, u Požeškoj biskupiji - kazao je biskup. Podsjetio je da se u Našicama održava euharistijska postaja Našičkog dekanata s nakanom da nam on pomogne, kako bismo srca otvorili Isusu Kristu, prisutnom u Presvetoj Euharistiji, te poput Sveca cijelog

svijeta od nje živjeli i iz nje duhovno trajno rasli.

U homiliji biskup je istaknuo kako sv. Antun stoljećima u Našicama sabire ljudi pred Bogom i nastoji im pomoći da žive u skladu s njegovim naumom o čovjeku. Pripravljujući se za Biskupijski euharistijski kongres, istaknuo je, želim zajedno s vama zamoliti sv. Antuna da nam bude na pomoć kako bismo po Presvetoj Euharistiji primili onu nutarnju duhovnu osjetljivost kojom je on pristupao Bogu, razumio ga i nastojao od nje živjeti.

Zašto jedni druge gledamo pomračenih očiju

Spomenuo je da je on primjer velikog čovjeka, izraslog u Isusovo školi. U njegovu životu dogodilo se ono što sv. Pavao piše u Poslanici Efežanima: da je Isus jedne dao za apostole, druge za evangeliste, druge za pastire i učitelje; dao nam ga je Krist za učitelja i zagovornika.

Biskup je pozvao prisutne na nasljeđovanje svetaca. Ustvrdio je kako se veličina naše domovine ne određuje po broju stanovnika niti kilometarskoj površini nego po onome što njezini stanovnici nose u srcu. Podsjetio je kako su se mnogi radovali hrvatskoj slobodi i smatrali da ćemo po njoj biti veliki, a sada smo svjedoci kako nas sapinju neki međuljudski odnosi u kojima jedni druge gledamo pomračenim očima te vidimo samo negativno, zločesto, pokvareno i to vrtimo u medijima, politici i gospodarstvu. Istaknuo je kako je uvjeren da među tolikim Isusovim vjernicima u našoj domovini ima jednostavnih ljudi, koje mnogi nazivaju malenima, a zapravo su veliki upravo radi toga što s Bogom ozbiljno računaju i što u svojim slabostima i grešnostima crpe snagu iz otajstva Božje ljubavi, Isusove euharistijske prisutnosti i tako doprinose veličini naše zemlje.

Snimio: Ivica Žuljević

Teoforična procesija gradom

Biskup je zahvalio Isusu Kristu i svetim zagovornicima, posebno sv. Antunu, što nam pomažu da - unatoč svemu - vjerujemo dobru, nastojimo oko duhovnog rasta pred Bogom u dobroti i plemenitosti, ne dopuštajući da nas nadvlasta zlo, nego da pobijeđuje ljubav i dobrota. Pozvao je

Teoforičnom procesijom vjernici su iskazali svoj poklon, poštovanje i zahvalnost Isusu Kristu.

Biskup je podsjetio na Euharistijski kongres u Našicama 1939. godine koji se, među brojnim povijesnim događajima toga grada, odvijao pod zaštitom sv. Antuna, a predvodio ga je bl. Alojzije Stepinac. Tada je grad bio ispunjen brojnim vjernicima, ali još više milošću i snagom, trajno prisutnom među nama u Presvetoj Euharistiji.

prisutne da u svom osobnom, obiteljskom i javnom životu djeluje za dobro čovjeka, da porastemo u dobroti, plemenitosti i blagostanju. S tim osjećajima i željom čestitao je svetkovinu sv. Antuna braći franjevcima, našičkim župljanima i svima prisutnima, a gradonačelniku Našica i drugima koji su uključeni u javne službe grada zaželio da njihovo služenje po zagovoru sv. Antuna i uz pomoć Božju posluži općem dobru čovjekovu, uvjek svjesni da je čovjek osoba, prije svega srce i duša, i da tu počinje svaki rast i dobro.

Nakon pričesti kroz središte grada Našica krenula je teoforička procesija, kojom su štovatelji sv. Antuna iskazali svoj poklon, poštovanje i zahvalnost Isusu Kristu, prisutnom u Presvetom Otajstvu. Na završetku procesije biskup Škvorčević je u crkvi zaključio slavlje molitvom Isusu Kristu u pripravi za Biskupijski euharistijski kongres.

SVETKOVINA TIJELOVA I ŽUPNE EUHARISTIJSKE POSTAJE

Onaj tko se odriče svete mise i pričesti odriče se Božje hrane

Piše: Ljiljana Marić

Usvim župama naše Biskupije na svetkovinu Gospodnjega Tijela i Krvi – Tijelova, održani su župni euharistijski kongresi, odnosno župne euharistijske postaje u pripravi za Biskupijski euharistijski kongres u Požegi idućeg 30. rujna. Središnje biskupijsko misno slavlje predvodio je biskup msgr. dr. Antun Škvorčević ispred požeške katedrale. U koncelebraciji bili su generalni vikar Josip Krpeljević, biskupski vikar za pastoral Josip Klarić, kanonici Stolnog kaptola na čelu s prepoštom Josipom Devčićem, svećenici i redovnici četiriju požeških župa.

Svatko treba imati dovoljno hrane

U uvodu biskup je istaknuo kako se pri-padnost Isusu Kristu na ovim prostorima već deset godina izgrađuje kroz novu mje-snu Crkvu te da se ona posebno očituje po Euharistijskom otajstvu. Naglasio je kako ovom euharistijskom žrtvom i pro-cesijom želimo Isusu iskazati zahvalnost za njegovu ljubav prema nama i što nas nikada ne ostavlja nego neprestano bdije nad svojim narodom i u teškim trenuci-ma ostaje, daje nadu i snagu za život.

U homiliji biskup je kazao kako je čo-vjek biće savezništva koje ne može dru-gačije ostvariti svoje postojanje nego u zajedništvu s drugim. Čovjek je biće hrane, dodao je biskup, i pozvani smo pri-stupati jedni drugima s ljubavlju kako bismo svakome omogućili da ima dovoljno hrane ali i time iskazali poštovanje i

I u Župi sv. Petra i Pavla u Kaptolu u teoforičnoj procesiji sudjelovali su brojni vjernici među kojima je bio u velik broj mladih.

Snimio: Tihomir Ivčetić

dostojanstvo. Tu je temelj one pravednosti za koju se zauzeo Isusu Krist i za koju se zauzima njegova Crkva. Kada Crkva promiče pravednost među ljudima da svi imaju dovoljno kruha, onda se u ime Božje zauzima za jednakost ljudi u njihovom dostojanstvu.

Slavonija se osjeća zapuštena

Biskup se osvrnuo na društvene prilike u Hrvatskoj te istaknuo kako u ovom trenutku u našoj domovini ima različitih polazišta s kojih se gleda na čovjeka i ustvrdio kako se ne smijemo odreći onog polazišta kojim nas je Bog pogledao i pozvao da budemo dovoljno osjetljivi za dostojanstvo svakog čovjeka i u pogledu dijeljenja kruha, odnosno socijalne pravednosti. Istaknuo je kako smo svjedoci da pojedini dijelovi naše domovine napreduju i kako se kroz ulaganja u gospodarstvo ima sve više kruha, ali smo jednako tako svjedoci da se naši krajevi Slavonije, zbog nejednakosti u podijeljenom kruhu, osjećaju zapušteni i da je u pitanje stavljeno dostojanstvo ljudi. Potaknuo je odgovorne na razinama javnog života da imaju osjetljivost za pravednost. Unatoč tomu, vjernici žele, kazao je biskup, utvrdivati i promicati dostojanstvo čovjeka s onoliko kruha koliko imaju gledajući uvi-jek iznova jedni druge Božjim očima.

Procesija s Presvetim Otajstvom

Biskup je istaknuo da onaj tko se odriče svete mise i svete pričesti odriče se upravo Božje hrane, zaloga pobjede nad smrću. Pozvao je vjernike da se hrane na toj Božjoj ljubavi kako bi bili snažni u srci-

Župne euharistijske postaje

U svim župama na svetkovinu Gospodnjega Tijela i Krvi, odnosno Tijelova organizirane su župne euharistijske postaje za koje su se u ponekim župama pripremali kroz trodnevnu duhovnu pripravu čije je središte bilo klanjanje pred Presvetim. Posebno lijepo bile su organizirane teoforične procesije u kojoj su sudjelovali ovogodišnji prvopričešnici i krizmanici, djeca u bjelini, različiti crkveni redovi, službe, udruge i sl. Župne euharistijske postaje bile su prigoda u kojoj se ispitivao život euharistijskog poslanja svake župne zajednice u svakodnevnom životu pri čemu je ustrojstvo i djelovanje Caritasa jedan od značajnijih pokazatelja.

Snimio: Tihomir Ivčetić

ma i dušama. Biskup je pozvao prisutne da velikodušno kažu Isusu hvala što nas ujvek iznova svojom euharistijskom pri-sutnošću podsjeća na dostojanstvo koje je Bog dodijelio čovjeku i što nas u to do-stojanstvo uspostavlja i hrani za Božje pobjede u nama, za život vječni.

Tu zahvalnost, strahopštovanje i javno očitovanje vjere iskazali su ovo-godišnji pričešnici i krizmanici, pred-stavnici raznih crkvenih i drugih udru-ga, članovi Župnih i Pastoralnih vijeća, čitači, pjevači i brojni vjernici požeških župa, sudjelujući u svečanoj procesiji s Presvetim Otajstvom koja je nakon mi-snog slavlja krenula od požeške katedrale preko glavnog Trga Sv. Trojstva do franjevačke crkve Duha Svetoga, gdje je procesija završila.

ŽUPA CRNAC SLAVILA DVJESTOTU OBLJETNICU POSTOJANJA

Budućnost hrvatskog čovjeka gradi se u obraćenim ljudima

Piše: Ivica Žuljević

Zupa Crnac nedaleko Našica proslavila je svoga zaštitnika, Rođenje sv. Ivana Krstitelja, u nedjelju, 24. lipnja i ujedno dvjestotu obljetnicu svoga utemeljenja. Tom prigodom požeški biskup dr. Antun Škvorčević predvodio je u župnoj crkvi svečano euharistijsko slavlje, a u koncelebraciji su, uz domaćeg župnika Tomislava Vučura, bili njegovi prethodnici Božo Vučko, umirovljeni svećenik i Pavle Filipović, prefekt u Međubiskupijskom sjemeništu u Zagrebu, Ivica Žuljević, kancelar te svećenici Našičkog dekanata.

Za spomenuto obljetnicu obnovljena je župna crkva i župni stan darovima župljana i brojnih donatora, koji su također nazočili slavlju. Iz javnog života bio je ministar unutarnjih poslova Ivica Kirin, nekadašnji ministar unutarnjih poslova Ivan Vekić, gradonačelnici susjednih grada i općina.

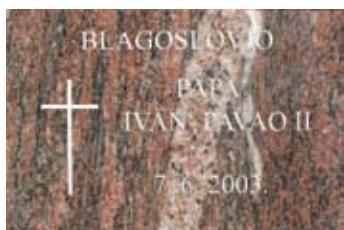
Na početku slavlja domaći župnik uputio je pozdrav biskupu Škvorčeviću i drugim sudionicima slavlja. Biskup je u uvodnoj riječi izrazio radost što župa Crnac već dva stoljeća nastoji živjeti svoju vjernost Bogu pod zaštitom sv. Ivana Krstitelja, zahvalio je svima koji su pomogli u obnovi župne crkve i stana te je blagoslovio obnovljenu crkvu, podsjećajući vjernike da su oni krštenjem postali živi Božji hram.

U homiliji biskup je ocrtao lik sv. Ivana Krstitelja, i kazao kako je njegovo rođenje sastavni dio posebnoga Božjeg nauma u pripravi dolaska Isusa Krista i njegova spasenjskog djela. Istaknuo je Ivanovu veliku osjetljivost za Boga i njegovu istinu o čovjeku te kako je u teškim vremenima svoga naroda, porobljenog od Rimljana, pozivao ljudе na obraćenje i vjernost Bogu kao jedini put njihova

istinskog dostojaštva i ulaska u zajedništvo punine Božjeg života, ostvarene u Isusovoj muci i smrti na križu. Biskup se osvrnuo na trenutačnu situaciju u Hrvatskoj, označenu brojnim negativnostima na javnoj, obiteljskoj i osobnoj razini te je naglasio kako se dostojanstvo hrvatskog čovjeka i budućnost gradi u obraćenim ljudima, čiste savjesti i poštenja. Potaknuo je vjernike da u jednostavnosti svoga života, unatoč silnim poteškoćama koje ih prate, nikad ne odustanu biti čvrsto povezani s Bogom i u njemu pronalaziti snagu za častan život u braku i obitelji, i tako služe istinskoj veličini, osobnoj i svoje hrvatske domovine. Na svršetku euharistijskog slavlja župnik Vučur podijelio je zahvalnice pojedinim dobročiniteljima te darove posebnim uzvanicima.

Snimio: Ivica Žuljević

Svetkovina sv. Ivana Krstitelja u prigradskom naselju Vidovci, sjedištu nove požeške župe

Ugrađen kamen temeljac u novu župnu crkvu

Na blagdan Sv. Ivana Krstitelja, 24. lipnja, biskup msgr. Antun Škvorčević je u Vidovcima, prigradskom naselju Požege, sjedištu nove požeške župe, na početku misnog slavlja ugradio kamen temeljac u novu crkvu koja je u gradnji. Kamen je blagoslovio papa Ivana Pavao II., za vrijeme svoga pohoda Osijeku u lipnju 2003. godine.

Izgrađivanje žive crkve

– Izgradnja ove crkve želja je svih nas, ona teče polako i s poteškoćama, ali zapravo ona nas podsjeća na izgrađivanje žive crkve kojoj će ona i služiti. Vi, sabrani ovdje kao živa crkva, znak ste onog Božjeg djela koje traje već 2000 godina u snazi Duha Svetoga, a u našem hrvatskom narodu 14 stoljeća – kazao je tom prigodom požeški biskup Škvorčević.

Povelju koja je ugrađena u zidove crkve procitao je kanonik Nikola Jušić. U njoj među ostalim stoji da se »...crkva gradi na čvrstoj stjeni Krista raspetoga koja odolijeva olujama, kojega je sveti Ivan Krstitelj kao preteča navještao i u rijeci Jordanu vodom krstio. Neka sv.

Ivan Kristitelj štiti i pomaže život i rast u vjeri, nadi i ljubavi zajednicu koja će se u novoj crkvi okupljati pod njegovom zaštitom.«

Prije početka ugradnje kamena temeljca biskupa i sve nazočne pozdravio je domaći župnik Nedjeljko Androš koji na misnom slavlju koncelebrirao zajedno s katedralnim župnikom preč. Matijom Jurakovićem, kanonikom Nikolom Jušićem, kancelarom Ivicom Žuljevićem i brestovačkim župnikom Franjom Nemetom.

Za vrijeme prvog misnog slavlja u još nedovršenoj crkvi sv. Ivana Krstitelja biskup je podijelio sakrament svete Potvrde za 37 mladih ove župe.

Prvi krizmanici u novoj crkvi

Ovi mladi, kazao je tom prigodom biskup, koji su se pripravili za primanje sakramenta svete Potvrde veliki su znak i izazov gradnje crkve u Duhu Svetom. Isus Krist kroz taj sakrament svakome želi reći da može biti velik čovjek i to iznutra, po dobroti svoga srca, a u snazi Duha Svetoga. Čestitajući mladima na primanju

ovog sakramenta, biskup je kazao da su sada iznutra oblikovani Isusom Kristom i osposobljeni u punom smislu biti članovi njegove crkve. Neka to bude vaše dostojanstvo i ponos, poručio im je biskup.

Isto tako biskup je kazao kako se nuda da će dobrotom mnogih do idućeg blagdana Sv. Ivana Krstitelja biti završena gradnja crkve. Pozvao je sve da se za to mole i utječu upravo Ivanu Krstitelju, zaštitniku ove nove požeške župe i buduće župne crkve.

Ljiljana Marić

Ugradnja kamena temeljca kojeg je 2003. godine blagoslovio papa Ivan Pavao II. za svoga pohoda Osijeku.

Snimio: Duško Mirković

BISKUP ŠKVORČEVIĆ I TROJICA DAVORSKIH SVEĆNIKA SLAVILI OBLJETNICE MISNIŠTVA

Što će biti s dušom naroda bez svećenika?

Piše: Višnja Mikić

Užupi Sv. Jurja Mučenika i Marije Kraljice u Davoru, 25. lipnja bio je Dan godišnjeg klanjanja pred Presvetim. Ujedno je proslavljena i trideset i peta obljetnica misništva požeškog biskupa msgr. dr. Antuna Škvorčevića, četrdeseta prof. dr. Tomislava Ivančića i deseta vlač. Pavla Filipovića, koji su rodom iz Davora. Misu je predvodio biskup Škvorčević, a uz njega su kod oltara bili svećenici rodom iz Davora, Branko Gelemanović, Marko Pišonić i Mladen Štivin, na službama u župama Požeške biskupije i svećenicima Novigradiškog dekanata. Na početku misnog slavlja biskupu su pozdravila i darivala djeca u narodnim nošnjama, a potom je pozdravne riječi i čestitke slavljenicima uputio domaći župnik Marijan Đukić.

Jedini u Biskupiji na Dan državnosti imaju Dan klanjanja

Pozdravljajući vjernike, biskup Škvorčević naglasio je kako je župa Davor jedina u Biskupiji koja toga dana slavi Dan klanjanja, te je zato želio biti u rodnom Davoru i pridružiti se vjernicima u poštovanju i zahvalnosti Isusu Kristu prisutnom među nama u euharistijskom otajstvu.

— Jedno od Isusovih djela je i moje svećeničko zvanje, koje je ovdje izraslo, isto tako i vlač. Filipovića, Ivančića i drugih svećenika. Znam koliko dugujem vašim molitvama i svemu što sam s vama iskusio u svom mладenačkom dobu, a uvijek

je to išlo kroz Sv. Euharistiju, kroz one svećane liturgije koje je vlač. Franjo Maček znao organizirati s ministrantima i pjevačima, uz sudjelovanje svih vjernika. To je otajstvo pred kojim se zajedno s vama zaustavljam u zahvalnosti. Čestitam vlač. Filipoviću desetu godišnjicu misništva i želim da i on trajno raste u vjernosti Isusu Kristu, zatim prof. Ivančiću, koji zbog drugih obveza nije mogao doći ali je u mislima povezan s nama, zahvaljujući Bogu na četrdesetoj obljetnici misništva – istaknuo je biskup.

Za domovinu ljudskog dostojarstva

Podsjetio je kako se slavi i Dan hrvatske državnosti. Dobili smo svoju Domovinu, a svijet je priznao neovisnost Hrvatske države. U svoju zahvalnost, dodata je biskup, želimo stoga uključiti i Domovinu te moliti za nju da bude blagoslovljena zemlja za svakog čovjeka u dostojarstvu, miru i blagostanju. U svojoj homiliji, među ostalim, podsjetio je na Isusovo: „Dati se za čovjeka“. To svoje djelo Isus je ostavio u Presvetoj Euharistiji u kojoj se događa ona najsvilija snaga Božje ljubavi koja je kadra naše živote preobraziti, ugraditi u vječnost.

— Upravo danas, na Dan hrvatske državnosti, moramo se sjetiti i svih onih mladih života koji su ugrađeni u slobodu i neovisnost naše domovine Hrvatske, ali i svih onih majki i očeva koji su kroz četrnaest stoljeća u skromnosti, jednostav-

nosti i siromaštvu uvijek iznova znali biti jedni uz druge i za druge. Danas socijalna država pokušava organizirati sustave u kojima će se moći bolje podijeliti kruh koji imamo, ali ne živi čovjek samo o kruhu, nego od onoga što ulazi u njegovo srce i dušu, što nosi kao puninu života koju dijeli s drugima. Kad se netko dadne za drugoga to je onda događaj koji ide duboko u korijenje našega bića, u otajstveno, gdje se događa život.

Protiv svećenika su oni čija je vjera malena

I branitelji su tijekom Domovinskog rata za čovjeka, za domovinu dali živote i u tome se sigurno ostvaruje snaga našeg postojanja i slobode Hrvatske države. Vjerujmo i slijedimo onu snagu Božju koja je prisutna među nama u svetom Otajstvu i to tako da se uvijek iznova vjernički otvaramo, srcem, dušom i cijelim bićem pa da tim Božjim za čovjeka budemo duhovno snažan narod. To vam je prava Domovina i takvi ljudi onda znaju oblikovati dostojarstveno i svoj javni život — rekao je biskup.

Govoreći o svećeničkom zvanju među ostalim naglasio je kako su svećenici po-katkad u svojoj slabosti odveć ljudi i doda-ao kako je Isus pozvao slabe ljude da bi u njima i kroz njih ostvarivao svoje djelo. Po svećeniku se Isus pokazuje vidljivo, djeluje i izgovara svoje riječi, okuplja i potiče. Valja nam uvijek vidjeti Božje djelo koje se događa po svećenikovu služenju, poručuje biskup, moliti za svećenike da ih imamo dovoljno.

Molimo za dovoljan broj svećenika

Ako u Hrvatskoj ne bude dovoljno svećenika, kako će Bog liječiti dušu i savijest hrvatskog naroda u njegovoj ranjenosti, zapitao je biskup, te doda da je Dan godišnjeg klanjanja pred Presvetim poziv i poticaj da svatko zna kleknuti, moliti i žrtvovati se za tako plemenite nakane.

— Neka Isus Krist, prisutan u Presvetom otajstvu, uvijek snažno zahvaća svakog od nas u srcu i učini nas duhovno jakima, a obitelji neka budu izvor molitve i života. Kroćimo tako naprijed kao blagoslovjen narod, obitelji i pojedinci — rekao je biskup Škvorčević na kraju homilije. Svečanost je završila izlaganjem Presvetog, pred kojim su vjernici župe Davor bdjeli do večernjih sati.

Snimila: Ivanka Herceg

POŽEŠKA BISKUPIJA UTEMELJILA KATOLIČKU KLASIČNU GIMNAZIJU U POŽEGI I VIROVITICI

Novo duhovno i obrazovno-odgojno bogatstvo

Piše: **Helena Toman**

Snovom školskom godinom 2007./2008. Požega i Virovitica postaju obrazovno – odgojno i duhovno bogatiji za novi školski program klasične gimnazije. Požeška biskupija u svojoj desetoj godini postojanja utemeljila je Katoličku klasičnu gimnaziju u dva spomenuta grada.

Upoznavanje temelja europske uljudbe

– U raspravama koje je pokrenula deseta obljetnica utemeljenja Biskupije donešeni su određeni zaključci od strateškog značenja za naše daljnje pastoralno djelovanje. Među njima je i snažnija zauzetost na području odgoja i obrazovanja mladih ljudi. Iz analize stanja školstva na području naše biskupije, posebno srednjoškolskog, proizlazi da naši mlađi nemaju iste mogućnosti glede svoga humanističkog obrazovanja kao njihovi vršnjaci u drugim dijelovima Hrvatske gdje postoje klasične gimnazije kakve u našoj biskupiji nema. Prednost klasične naobrazbe sastoji se u tome što ona pruža mogućnost najšireg upoznavanja judeo-kršćanske, grčke i rimske civilizacije kao temelja europske uljudbe, te doprinosi razumijevanju kršćanstva i humanizma kao opće europskih vrijednosti. To

ima osobito značenje u trenutku procesa pristupa Hrvatske ujedinjenoj Evropi – obrazložio je biskup Škvorčević razloge osnivanja katoličke klasične gimnazije u biskupiji kojem je želja da se u Požegi što prije stvore uvjeti i za otvaranje Katoličke osnovne škole.

Nastavni plan i program

Nastavni plan i program gimnazija usklađen je sa zakonima Republike Hrvatske te se svaki učenik s njihovom diplomom može uspješno upisati na velikom broju fakulteta u Hrvatskoj i inozemstvu. Osim toga ne postoji nikakve smetnje za prijelaz tijekom školovanja iz klasične u opću gimnaziju, ako to bude potrebno. Program klasične gimnazije pored jednog stranog jezika uključuje klasične jezike, odnosno latinski i grčki, kroz sve četiri godine obrazovanja, a pored toga učenicima se pruža mogućnost u fakultativnoj nastavi učiti još jedan strani jezik i informatiku. Katolička klasična gimnazija u Požegi ima svoje sjedište u zgradici Kolegija, Trg Svetе Terezije 13, gdje će se izvoditi i nastava, dok je sjedište virovitičke na Trgu Ljudevita Patačića 3 (zgrada prijašnje Strukovne škole), gdje će se također izvoditi i nastava.

Požega

Virovitica

Biskupija brine i za siromašne učenike

Požeška biskupija već nekoliko godina dodjeljuje stipendije značajnom broju siromašnih nadarenih učenika i studenata. Ta briga odnedavno je dodatno pojačana otvaranjem Kolegije u sastavu nedavno izgrađenog Doma Pape Ivana Pavla II. U njemu će smještaj moći naći četrdesetak nadarenih siromašnih srednjoškolaca, prvenstveno iz obitelji s brojnom djecom.

Održane duhovne vježbe za vjeroučitelje i odgajateljice u vjeri Požeške biskupije

U školi nebeskog učitelja

U organizaciji Katehetskog ureda Požeške biskupije u Domu sv. Augustina u Velikoj od 29. lipnja do 1. srpnja održane su redovne godišnje duhovne vježbe za vjeroučitelje i odgajateljice u vjeri. Na duhovnim vježbama pod nazivom »U školi nebeskog učitelja«, koje je vodio dr. Josip Šimunović, sudjelovalo je 25 vjeroučitelja te 9 odgajateljica u vjeri iz cijele biskupije.

– Kroz duhovne vježbe koje Katehetski ured organizira jednom godišnje vjeroučitelji i odgajateljice u vjeri dobivaju duhovnu snagu koja im je neophodna za obavljanje odgovorne zadaće poučavanja u vjeri. Duhovna hrana koju na ovaj način dobivaju jača ih i učvršćuje na njihovom životnom putu i pomože im da budu jaki i ustrajni u obavljanju vjeroučiteljske zadaće koju im je povjerila Crkva – objasnio

je vlč. Mario Sanić, predstojnik Katehetskog ureda Požeške biskupije koji osim duhovnih vježbi, što su ih vjeroučitelji i odgajateljice obvezni polaziti jedanput u tri godine, organizira i duhovne obnove dva puta godišnje.

Voditelj duhovnih vježbi dr. Šimunović objasnio je da su naziv »U školi nebeskog učitelja« uzeli zato što se vjeroučitelji i odgajateljice, koji poučavaju druge, moraju i sami dati neprestano poučavati, a najbolje je onda da ih u tome poučava učitelj nad učiteljima, Isus Krist, čiju riječ prenose djeci i mladima. Duhovne vježbe počele su s predavanjem na temu jednog odlomka iz Evanđelja «Odite i vi malo u osamu, odahnite, odmorite se...», a nastavljene su meditativnim razmatranjem o tzv. kući života nad tekstom iz Lukinog evanđelja o izgubljenoj drahmi.

Snimila: Ljiljana Marić

– Kuća života je zapravo svatko od nas. Kre-nuli smo od provjere temelja naše kuće, njezinih prednjih i bočnih zidova, prozora i vrata pa sve do krova. Na taj način željeli smo provjeriti gdje trebamo popraviti kuću, gdje nam se nakupila prašina, a gdje trebamo nešto izmjeniti ili premjestiti – objasnio je dr. Šimunović.

Ljiljana Marić

U Slatinskom Drenovcu služena sveta misa u spomen na komunističke žrtve

Komunisti mučki ubili i trojicu svećenika

Misno slavlje u Slatinskom Drenovcu predvodio je preč.

Valentin Halić s koncelebrantima Draženom Akmačićem, Željkom Strnakom i Josipom Pendžićem

U Slatinskom Drenovcu i ove, kao i prijašnjih godina, u nedjelju nakon blagdana Srca Isusova, 17. lipnja, služena je spomen misa uz križ koji je podignut kraj grobnice gdje se nalazi dio zemnih ostataka više od 500 žrtava koje su partizani ubili krajem II. svjetskoga rata.

Pronađeno 507 lubanja

Za vrijeme rata, 1944. godine partizani su u Slatinskom Drenovcu otvorili logor,

u kojem su dovodili uglavnom hrvatsko civilno stanovništvo, od kojeg je velik broj nakon mučenja ubijen u šumama Papuka. Nakon Domovinskog rata povrh groblja uz pravoslavnu crkvu otkrivena je grobnica s 507 lubanja s prostrijelnom ranom. Veći dio ostatka je prenesen u Slatinu i časno sahranjen, a jedan dio kostiju i danas se nalazi u Drenovcu, u grobnici. Među ubijenima su i svećenici: slatinski župnik preč. Julije Buerger, orahovački župnik Ivan Đanić i voćinski župnik Josip Martinac.

Misno slavlje predvodio je preč. Valentin Halić, župnik iz Čađavice i kanonik, uz koncelebraciju dekana i slatinskog župnika msgr. Vladimira Škrinjarića, voćinskog župnika Željka Strnaka, župnika iz Nove Bukovice Dražena Akmečića i župnika iz Sopja Josipa Pendžića.

Župnik Halić je podsjetio kako je čovjek stvoren iz ljubavi Boga prema čovjeku, na Njegovu sliku. Od samih početaka ljudske povijesti čovjek je pokušao sebe nametnuti kao zakonodavca dobra i zla.

Europa je osudila komunizam, ali ne i Hrvatska

– Kainov rod ubojica prisvaja si pravo ne samo ubijanja već i veličanja svojih zločina do dana današnjeg i na ovom mjestu na kojem mi stojimo. Ovdje je počinjen partizanski zločin koji se do nedavno veličao i s kojim su se hvalili. Europa je osudila komunizam. Nedavno smo bili s našim biskupom u Staroj Gradišci i Jasenovcu gdje smo uočili razliku u pamćenju onih koji su ubijeni u Jasenovcu i onih u Staroj Gradiški – istaknuo je preč. Halić koji je i sâm u zatvoru iskusio komunistički režim.

Tako se ne ponašaju i ne čine zlo oni, kazao je preč. Halić, koji idu u školu Srca Isusova. Molimo, poručio je, Božansko Srce da privuče sve u svoju školu dobrote i ljubavi. Nakon svete mise svi su se uputili na grob gdje je molitvom završen ovaj spomen.

Valentin Halić

Na Krndiji, na spomen obilježju Crni potok, održana komemoracija žrtvama komunizma

Ovo nije mjesto mržnje nego pomirenja i oprاشtanja

Na spomen obilježju Crni potok koji se nalazi na šumskom predjelu Krndije, između sela Gradac i Zoljan, održana je komemoracija u čast žrtvama komunizma. Na to mjesto krajem II. svjetskog rata u više navrata dovođene su skupine zarobljenika, vojnika i civila, iz Đurđevaca, Valpova, Osijeka i Našica. Pred oko tisuću okupljenih među kojima su bili predstavnici grada Našica, političkih stranaka te članovi udrug Hrvatski domobran iz 15-ak gradova svetu je misu predvodio fra Željko Železnjak, provincial Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda.

Živi svjedoci tragedije

I danas postoje živi svjedoci koji su ispraćali kolone zarobljenika na gubilište, a dugo vremena nakon ovog događaja ljudi su pričali kako se na području Crnog potoka mogu vidjeti ljudske kosti koje nije prkrilo lišće i zemlja. Tajnik Udruge Hrvatski domobran Našice, Đuro Mikašek, rekao je da su se na Crnom potoku okupili kako bi iskazali duboku žalost i sjećanje na nevine žrtve poratne komunističke osvete, ali i na molitvu za mir u našoj domovini i u svijetu kako se više nikada ne bi morao oplakivati ovakav zločin.

Ovdje smo kao vjernici, a ne osvetnici

U prigodnoj propovijedi fra Železnjak je naglasio kako je spomen obilježje na Crnom potoku izgrađeno na kostima ne-

vinih žrtava koje su na tom mjestu podnijele svoj križ.

“Ovdje smo kao vjernici, ne kao osvetnici, nego kao ljudi koji žele moliti za one koje nosimo u srcu, prijatelje, rođake, one kojima znamo imena, ali i za one kojima između 1500 žrtava ne znamo ime” rekao je fra Železnjak koji je ujedno pozvao sve na molitvu i za žrtve Domovinskog rata jer je svaka žrtva rana na tijelu našeg hrvatskog naroda i jedna velika Kalvarija.

– Isus je tu da utješi i ohrabri, on nas poznaje onakve kakvi jesmo, ljudi slabí i podložni grijehu. A čovjek ranjen grijehom spreman je učiniti zlo. Bog je čovjeku dao veliki dar – slobodu volju, a ta sloboda ide tako daleko da čovjek može Bogu reći: «Ne trebam te», potpisnuti ga iz svoga života nakon čega se počinje ponašati kao gospodar života čineći što ga je volja.

Okrutnost novovjekih ‘Pilata’

Iz toga proizlazi zlo koje se dogodilo i na ovom mjestu na kojem su novovjekovi Poncije Pilati donijeli svoju stravičnu presudu koja je potom urođila mučenjem, ubijanjem i nestankom velikog broja ljudi - rekao je fra Željko te pozvao sve naznačne da preporuče duše pogubljenih žrtava Bogu. Završavajući svoju propovijed pozvao je sve na molitvu rekavši kako u ovo spomen obilježje nije ugrađeno nepriateljstvo već da s njega svi trebaju ponijeti blagoslov pomirenja i praštanja, a konačni sud o svim stradanjima treba prepustiti Bogu. (T. J.)

Proslava blagdana sv. Antuna Padovanskog u Vrčin dolu

Troje staraca ne žele prekinuti tradiciju

Piše: Vesna Milković

Na plećima bake Kate Živković već je 81 godina, Ankica Brezić ima ih 74, a njen suprug Nikola godinu više. Posljednji su to stanovnici Vrčin dola, malog naselja na Dilj gori, koji, usprkos poodmakloj dobi, nastoje održavati ono što je u njih usađeno davno i duboko – vjeru. Kad stignu, odu u crkvu u neko veće naselje, ali redovito mole u kapelici sv. Antuna u središtu mjesta. Jednom godišnje, na blagdan njihovog omiljenog sveca, uz pomoć mlađih, organiziraju veliku proslavu.

– Dok smo mi živi, ovdje će se slaviti sv. Antun, a poslije... - rekao nam je ovo Nikola, slijеžući ramenima.

Pješačili na misu

Vrčin dol se u spisima prvi puta spominje 1545. godine a za turske vladavine u njemu je bila katolička župa za sela od Odvorača preko Buka do Ruševa. S vremenom, mlađe se stanovništvo iselilo u veća okolna naselja, bliže glavnoj cesti, a sjedište župe premješteno je u Buk. Brezići i baka

Kata odlučili su ostati. Svake godine, u nedjelju, nakon 13. lipnja, sebi u goste pozivaju djecu, unučad i prijatelje. Iz matične župe, udaljene oko 4 kilometra, pješice kroz šumu dođu i drugi vjernici pa se svi sa svojim župnikom okupe ispred kapelice na svetoj misi.

– Imam dva sina i tri kćeri, te petnaestero unuka. Dode i druga rodbina pa nas bude puna kuća. Sada nas je ovdje dvadesetak, a neki će doći tek popodne – ispričala nam je baka Kata dok je žurila na ispovijed.

Slijedite sv. Antuna

Iz matične župe preko šume ove je godine došlo pedesetak vjernika. Najstariji među njima bio je sedamdesetogodišnji Mijo Zelić koji se došao pomoliti sv. Antunu, a hodanje mu nije bilo teško, čak je bio brži i od nekih mlađih. A nakon mise zabavio se uz bacanje kamena s ramena za što je prošle godine osvojio medalju za prvo mjesto.

Snimio: Duško Mirković

– Uz molitvu i pjesmu nije teško proći četiri kilometra. Dolazimo redovito, doći ćemo i dogodine, ako Bog da – dodala je Nedjeljka Miškić.

Svetu misu ove godine ispred kapelice služio bučki župnik Milivoj Knežević.

– Sveti Antun je bio sav posvećen Bogu i čovjeku, bio je i odličan propovjednik, pa nije čudo što je jedan od najomiljenijih svetaca među vjernicima. Okupljenom narodu govorit će upravo o tim osobinama sv. Antuna i pozvati ih da i oni više budu okretnuti Bogu i ljudima oko sebe – rekao je župnik.

Vojna kapelacija sv. Ivana Krstitelja slavila zaštitnika

Snimio: D. Mirković

Vojna kapelija sv. Ivana Krstitelja u Požegi 27. lipnja slavila je svoga zaštitnika. Tim povodom svečano misno slavlje u istoimenoj kapelici u požeškoj vojarni predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s generalnim vikarom mons. Josipom Šantićem te vojnim kapelanicima, požeškim Mladenom Štivinom i vinkovačkim Alojzijem Kovačekom. U uvodnom dijelu slavlja biskup je kazao da je sv. Ivan Krstitelj živio trajne vrijednosti koje su nadahnute ljudima kako treba živjeti.

– Bogu hvala u povijesti smo imali tako velikih

ljudi. Čini se da i ovo vrijeme traži takve velikane. Molimo Gospodina da nam podari snagu i jakost sv. Ivana kako bismo bili dosljedni i principijelni u vjernosti Bogu. Blagopokojni kardinal Kuharić rekao je da postoje principi i načela od kojih čovjek ne odustaje, za koje je spreman i umrijeti, a takvih ljudi smo imali u povijesti koji su nam i danas trajno nadahnute. Takvih je bilo i u nedavnom Domovinskom ratu koji su ostali vjerni Bogu i domovini – kazao je biskup Jezerinac. Na kraju misnog slavlja biskup Jezerinac je na prigodnoj svečanosti, u prigodi 10. obljetnice Vojnog ordinarijata u RH, uručio plakete i medalje za doprinos i potporu u radu ordinarijata. Brončanu plaketu dobio je brigadir Alojz Tomašević, srebrnu medalju s diplomom pukovnik Antun Mikić i satnik Zlatko Vuković, a bronačnu medalju s diplomom bojnik Vilko Pavelić, satnici Mirko Bošnjak i Antun Mandić te desetnik Mirna Kovačević. Nekoliko djelatnika dobilo je pisani zahvalnicu i pohvalnicu. U ime nagrađenih zahvalio se brigadir Tomašević. (H. T.)

Blagoslov spomen križa u Brodskom Stupniku

Dana 20. svibnja ove godine blagoslovljen je spomen križ, koji je na imanju svojih roditelja u Stupničkom brdu podigla gospođa Ana Uremović, domaćica umirovljenog jakšičkog župnika Stjepana Benića. Križ je blagoslovio Nikola Jušić, ekonom Požeške biskupije u nazoznosti Mirka Roginića, župnika iz Brodskog Stupnika. Potom je uz kapelicu sv. Klare slavljena sveta misa, uz sudjelovanje brojnih vjernika brodskostupničke župe sv. Ilijie Proroka, koji su pjesmom i molitvom zahvaljivali za dar milosrđa Božjega i vremenite darove života te za plodnost vinograda. (N. J.)

Za poboljšanje pastoralnih programa u biskupiji

U Domu pape Ivana Pavla II. u Požegi, pod predsjedanjem biskupa dr. Antuna Škvorčevića, uz kojega je bio vikar za pastoral Josip Klarić, održan je redoviti godišnji radni sastanak voditelja povjerenstava za pastoral Požeške biskupije. Sudjelovali su: Jozo Jurić, povjerenik za pastoral braka i obitelji, Robert Mokri, za pastoral mladih, Ivica Šoh, za pastoral duhovnih zvanja, p. Zvonimir Šeremet, za bolnički pastoral i sestre redovnice, Branko Gelemanović, za medije. Takvi susreti povjerenika već više godina pripravljali su Biskupijski dan, koji se redovito održava u rujnu prigodom godišnjice uspostave Požeške biskupije, i na njemu se proglašavaju zajednički pastoralni programi u organizaciji pojedinih povjerenstava.

U pozdravnoj riječi biskup je istaknuo značenje povjerenstava i njihova djelovanja na biskupijskoj razini te je spomenuo određena pitanja, važna za poboljšanje zajedničkih pastoralnih nastojanja u Požeškoj biskupiji o desetoj godini njezina postojanja. Vikar Klarić prikazao je rad povjerenstava, istaknuvši uspjehe i poteškoće, kojih nije nedostajalo. Potom se svaki pojedini povjerenik osvrnuo na aktivnosti u protekljoj pastoralnoj godini na svom području te naznačio plan i program za iduću godinu. U raspravi su bila dotaknuta određena pitanja, posebno glede pastoralne braka i obitelji te duhovnih zvanja. Doneseni su zaključci o sudjelovanju pojedinih povjerenstava u programima Biskupijskog euharistijskog kongresa. (I. Ž.)

Predstavljen sakralni kulturno-povijesni vodič župe Staro Petrovo Selo

Za dublje upoznavanje svoje vjere i kulture

Piše: Višnja Mikić

Užupnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovom Selu 10. lipnja predstavljen je sakralni kulturno – povijesni vodič župe. I ovo je jedan od sadržaja u godini obilježavanja 230-te obljetnice posvete župne crkve, inače spomenika kulture prve kategorije. Ovaj događaj bio je i uvod u trodnevnicu u čast župnog patrona.

Gradnja crkve počela 1772. godine

Vodič je predstavio autor i urednik vlč. Andrija Lukinović, rodom iz Gornjih Bođićevaca, svećenik zagrebačke nadbiskupije i djelatnik nadbiskupijskog arhiva. Nazočne je prvo upoznao s historijatom interijera crkve nastalog 'u dahu' od 1775. do 1785. godine, u stilu kasnog baroka i rokokoa. U središtu je svakako svetište i glavni oltar, u čijem je središtu slika sv. Antuna Padovanskog, potom pobočni oltari Majke Božje i Svetog Križa, propovjedaonica, ispovjedaonica, krstionica, freske Isusova rođenja, Posljednje večere i Preobraženja na svodu svetišta i Božji grob. Inače gradnja nove župne crkve počela je 1772. godine, za vrijeme prvog petrovoselskog župnika Đure Demuta, a glavninu posla i dovršetak je obavio župnik Matija Škvorc. Početak Bogoslužja u njoj je zabilježen 25. studenog 1775. godine. Posvetu je obavio zagrebački biskup Josip Galjuf prigodom dijeljenja sv. krizme 14. srpnja 1777. godine. Sve je to

zabilježeno u ovom Vodiču, a ukratko su riječju i slikom opisane i kapelice u župi: Male Gospe u Donjim Crnogovcima, Gospe Lurdske u Gornjim Crnogovcima, Svetog Luke u Godinjaku, Svetog Vida u Oštrom Vrhu, Svetog Blaža u Tisovcu, Svetog Vida u Starcima.

Hrabrost u vremenu globalizacije

Na kraju vodiča je i popis župnika i godina njihova službovanja u ovoj župi. Govoreći o ciljevima i vrijednostima ovoga Vodiča vlč. Nedjeljko Pintarić je u ime nakladnika Glasa koncila, među ostalim, kazao: »Neka vodič bude poticaj da dublje upoznajete svoju vjeru, kulturu, iz koje smo iznigli i koja nam daje hrabrost da i u ovim vremenima globalizacije budemo i mi oni koji ćemo svoje vrijednosti bar lokalno globalizirati, kako bi prepoznavali da ima smisla truditi se, biti vrijedan, marljiv u poznavanju svoje baštine i predaji iste baštine dalje.«

Zazvao je na kraju blagoslov patrona župe sa željom da pomogne svakom vjerniku pronaći sebe, svoju vjeru i svoj ponos ovoga kraja. Uz domaćeg župnika, misu u 9 sati predvodio je vlč. Andrija

Predstavljanje mučenika župe

Na početku predstavljanja Vodiča, župnik i dekan novokapelačkog dekanata preč. Prpić iznio je ciljeve njegovog izdavanja i podsjetio na događaje koji su do sada upriličeni uz 230-tu obljetnicu posvete crkve. To je bila posjeta bogoslova iz Zagreba, među kojima je i jedan iz ove župe, Mario Matijević te duhovna obnova koju su vodile sestre Klanjateljice Krvi Kristove iz Okučana. Sestre iz spomenutoga reda nekada su djelovale i u župi Staro Petrovo Selo. Potom je bilo upriličeno i predavanje vlč. Stjepana Kožula o mučenicima ove župe, svećenicima Ivanu Šimunoviću, Ivanu Đaniću i Antunu Đuriću. Župu su isto tako posjetile i redovnice Družbe Kćeri Božje ljubavi koje su predstavile zajednicu kojoj je pripadala i sestra Jula Ivanišević rodom iz Godinjaka, krštena u crkvi u Starom Petrovom Selu, a koja je mučenički stradala, kao i spomenuti svećenici, tijekom II. svjetskog rata.

Lukinović, a u 11 sati vlč. Nedjeljko Pintarić. Predgovor je napisao domaći župnik preč. Antun Prpić. Izdavač je župa sv. Antuna Padovanskog.

Održana šesta duhovna obnova u Našicama

Neka mi bude po Tvojoj Riječi

Od petka, 22. lipnja, do nedjelje, 24. lipnja, u Našicama je održana duhovna obnova pod

nazivom »Neka mi bude po Tvojoj Riječi«. Programom je i ova obnova sadržavala predavanja u duhovnom centru Emaus, zatim svetu misu u župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog i nakon nje molitvu pred Presvetim. Obnovu je i ovoga puta vodio našički župnik fra Ivan Mikić, a kroz tri dana u svojim je predavanjima vjernicima pokušao približiti Marijine riječi 'neka mi bude po Tvojoj Riječi'. Osvrćući se na njihovo značenje u današnjem svijetu rekao je kako svatko od nas htio to ili ne, nekome govori 'amen', neka bude kako ti kažeš. Pitanje je, je li to Riječ Božja ili nešto drugo: različiti šamani, joga, horoskopi ili proricanja budućnosti prema kojima se onda ponašamo. No, jedino vjernik ima milost da može Bogu reći 'neka mi bude po Tvojoj Riječi'. Nije

bitno ono što se dogodilo prije nekoliko godina ili jučer, Bog nas sada pita jesmo li na Njegovom putu, jesmo li raspoloženi danas i sada reći mu 'evo me' – rekao je fra Ivan i dodao kako su ljudi danas podijeljeni jer uz Boga još nešto ili nekoga slušaju i gledaju. Ali treba slušati Boga; nikada se ne treba predavati već moliti, slaviti Ga i živjeti u iščekivanju jer On zna što čovjeku treba.

Tijekom tri dana nakon svete mise vjernici su sudjelovali u molitvama pred Presvetim, a posljednji dan obnove uz molitve nad svakim pojedinačno vjernici su iznijeli i brojna svjedočanstva o obraćenjima koja su doživjeli tijekom obnove. Kroz sva tri dana sudionike obnove pratile su djevojke okteta »Latice«, predvođene prof. Silvijom Tomljanović.

Anto Barbarić, uspješan poduzetnik, vlasnik tvrtke »Microplet«

”Duhovno osvježenje nalazim u vjeri i obitelji”

Piše: Vesna Milković

Duhovno osvježenje pronalazim u vjeri i obitelji. Da nisam vjernik i da nemam sređenu obitelj s kojom odlično komuniciram, teško bih podnijevodnevnog posao i probleme koje on donosi – riječi su ovo jednog od najuspješnijih pleterničkih poduzetnika, Ante Barbarića, vlasnika tvrtke »Microplet«, u sklopu koje je jedna od najmodernejih alatnica u Slavoniji.

Anto, po struci diplomirani inženjer strojarstva, radni vijek je 1977. godine započeo u pleterničkom »Oroplet«, a dvije godine kasnije otisao je u karlovačku »Jugoturbinu«. Nakon tri godine se vratio u »Oroplet«, da bi 1988. godine odlučio započeti privatni posao. Napustio je struku i do 1994. godine sa suprugom Željkom proizvodio je hulahopke. Tada je osnovao alatnicu koja danas zaposljava 20 radnika, među kojima su i tri mlađe inženjera.

– Nažalost, privatnik si u današnjim uvjetima poslovanja ne može dozvoliti luksuz da radi 8 sati dnevno, pa je moj radni dan u pravilu duž i traje 10 do 12 sati. Tako mi ne ostaje vremena za hobije i slične aktivnosti. Slobodno vrijeme uglavnom posvećujem obitelji – ističe Ante.

Aktivni u Zajednici bračnih susreta

Usprkos velikim obvezama u alatnici i posvećenosti obitelji, koju čine, uz suprugu, kćeri Josipa, Nikolina, Bernarda i Ivana, te odnedavno unučica Barbara, Ante ne zaboravlja ni ono što je od mladosti bilo sastavni dio njegovog života – vjeru.

– Kao dijete s roditeljima sam redovito išao u crkvu i obaveze su bile i večernje molitve. Slično je bilo i u obitelji moje supruge pa smo tu tradiciju nastavili i kada smo se oženili. Od početka smo bili, rekao bih, tradicionalni vjernici, no, kako se u Pleternici sve više razvijalo svetište Gospe od Suza, shvatili smo kako se aktivnije moramo uključiti u rad župe. Toga sam postao još svjesniji kada sam 2001. godine sa suprugom otisao na bračni vikend u Zagreb i sreto ljude iz drugih krajeva Hrvatske koji su u svojim župskim zajednicama organizirali razne aktivnosti. Tada smo i mi postali angažirani vjernici – objasnio je Ante.

Teško je poduzetnicima vjernicima

Barbarićevi su u Zajednici bračnih susreta aktivni posljednjih šest godina i kroz njiju su stekli mnogo prijatelja. S njenim članovima održavaju redovne mjesečne susrete a pokrenuli su i održavanje bračnih vikenda u Velikoj, za bračne partnerke iz cijele Požeške biskupije.

– Brak je bitan za čovjeka ali za njega nema škole. Ovi vikendi, međutim, pomazu partnerima da produbljuju odnose i uče bolje komunicirati. Da nemam stabilan brak, ne bih mogao izdržati svakodnevne probleme jer mislim da je nama poduzetnicima, koji smo vjernici i moramo se u radu držati moralnih načela, iznimno teško. Mnogi su ih u trci za zaradom pogazili, a ja to ne želim. Surovi kapitalizam koji je došao i kod nas gazi ljudsko dostojanstvo, no, ja želim biti pošten. U vrijeme kada te svi žele prevariti to nije lako, osobito kada je pravni sustav, koji bi nas trebaoštiti, toliko korumpiran. Nikada preko njega nisam uspio naplatiti svoja potraživanja, dok istovremeno moja tvrtka nikada nikom nije bila dužna. U takvim uvjetima, kao što sam rekao, vjera i obitelj puno mi pomažu – zaključio je Ante.

Snimio: Duško Mirković

Nema rada nedjeljom

Stvoriti uspješnu tvrtku, kao što je »Microplet«, u današnje vrijeme za mnoge znači mnogo rada, pa i nedjeljom i blagdanom, uskraćivanje zarade radnicima, varanje poslovnih partnera... no, ne i za Antu Barbarića.

– U 19 godina postojanja tvrtke kod nas nikada nitko nije radio nedjeljom. Moj je stav da svatko tko se smatra vjernikom mora nedjeljom otići na misu, to je ono najminimalnije što se treba činiti, ali nažalost, poslodavci organiziranjem rada nedjeljom radnicima to pravo uskraćuju. Iako znam da svi moji radnici ne idu redovito na misu, ja im ipak želim sa svoje strane osigurati takvu mogućnost. Isto tako, u mojoj se tvrtki nikada ne radi između 22. prosinca i 6. siječnja, kako bi svi mogli proslaviti božićne blagdane – istakao je A. Barbarić. Podsjetio je također kako svi radnici i tijekom ljeta imaju dva tjedna kolektivnog godišnjeg odmora te da se svima redovito isplaćuju osobni dohoci i uplaćuju doprinosi.

Snimio: Duško Mirković

U korak s liturgijskim vremenom

Piše:
dr. Tomislav
Ivančić

14. NEDJELJA KROZ GODINU

Kršćanin bi trebao biti čovjek koji je izišao iz mentaliteta svijeta i ušao u mentalitet Boga. On bi trebao ljudima protumačiti kako za vjernika smrti nema, ona je priješla u još radosniji život. On je pozvan reći svim ljudima da nikoga ne osude, da se nikome ne osvećuju, jer je Bog sudac, spasitelj i ljubitelj čovjeka. On je dužan svima vinknuti da se nikada ne isplati činiti zlo, jer ono nas razara.

Crkva je novi Jeruzalem. Sva bogatstva duha i moralne snage nalaze se na njezinom području. Tko Crkvu prepozna kao Božju tvorevinu taj će joj se radovati i po-

stajati duhovno kreativan i sposoban kazivati drugima putove mira i novog svijeta. To čovjeka čini svježim, mladim, zdravim i perspektivnim.

Bog nas ljubi i bđije nad nama kao otac nad sinom i kćeri. Bog nam daje nadljudsku snagu da pobijedimo zlo, na nama je samo da vjerujemo. Znaš li Bogu zahvaljivati za svagdašnje male i velike darove života, posla, prijateljstva i zdravlja? Zahvaljivanje je najefikasnija molitva.

Kršćanin je pozvan da upije duh evanđelja i da druguje s Bogom kao s prijateljem. Smisao života dolazi od toga jesli

ispunio svoj poziv, jesli li uopće postao kršćanin ili si to samo na papiru i na kojoj svetoj misi. Prepoznaju li te ljudi u tvom okruženju kao vjernika?

Napokon znači li ti Isus Krist što u životu? Jesli li svjestan da o njemu sve ovisi? Ako sve u svijetu imaš, a njega nemaš, ništa nemaš. Nemaš li ništa, a njega imaš, sve imaš. Jesli li ti susreo Isusa iz Nazareta? Da li se ti i on volite, razumijete, stojite jedan za drugoga? On te poslao u svijet kao janje među vukove. Ne boj se, on je pobijedio svijet i pobjeda je na tvojoj strani ako ustraješ uz njega. ■

15. NEDJELJA KROZ GODINU

Sve u čovjeku i svijetu ovisi o tome je li čovjek moralan. Činiš li zlo razaraš svoj mozak, svoj život skraćuješ i uništavaš, ninosiš sebi i drugima bol. Povijest svjedoči da su nestale vrsne civilizacije jer su postale nemoralne, nisu se držale prirodnog moralnog zakona koji je svakome čovjeku i svakom društvu upisan u srce, savjest i ponašanje. Ako društva postanu javno nemoralna, ako razaraju bračni, obiteljski, osobni, društveni i poslovni zakon, tad se sve uroti protiv njih. Čestitost, pravda, dobrota, praštanje – temeljna su pravila upisana u čovjeka. Tvoja životna sigurnost je u tvome opredjeljenju za moralno-etičko djelovanje.

Čovjek je u svojoj moralnosti teško rannjen. Zato je Bog poslao svoga sina Isusa Krista da nas izliječi od temeljne bolesti našeg duha, da nam dade svoga Duha kako bismo bili sposobni ostati moralno zdravi. Isus je biser ljudske povijesti. On je vrhunski menadžer, najuspješniji čovjek ljudske povijesti. On je svemogući Bog i vrhunski čovjek ujedno. Dok s njime prijateljuješ siguran si u životu, uživaš svoje dane i uspijevaš u poslu. Drži se njega i ti ćeš biti vrhunski čovjek.

Kako s Isusom postati prijatelj? Tako da čovjeka ljubiš, ozdravljuješ mu rane duše, pomažeš mu u nevolji i praštaš svakom čovjeku. Svi ljudi pate. Bogati i naoko dobro zbrinuti najviše. Jer zadovoljstvo i smisao nije u vanjskom bogatstvu nego u snazi duha i morala. Ako si pošten, tko ti što može, ti uživaš u miru i radu, ideš ponosan svijetom. Isus je umro za ljude, dao sve što je imao na zemlji ljudima, čak i svoju majku za majku i svoga Oca da i njima bude otac. Ljubiš li ljudi Isus te bezgranično voli. Mrziš li ljudi stavio si se protiv Isusa i nemaš budućnost. Ljudi pokraj tebe su tvoje nebo ili tvoj pakao. Voliš li ih ti si u nebu, mrziš li ih i ne želiš im pomoći ti si već u paklu i na zemlji već ne uživaš, jer te duša boli. Hoćeš li se danas smjestiti na pravu stranu u društvu i životu? ■

16. NEDJELJA KROZ GODINU

Bog je kraj tebe! Dok sjediš ili hodaš on te gleda, ide s tobom i čeze da prepoznaš njegov lik uz tebe. Biti vjernik znači biti siguran da je Bog sada tu s tobom, da te gleda, pita, pomaže ti i želi da se uspneš na razinu svoga duha, da bi ga video očima duše, čuo ušima duha i s njime komuniciraš kao što prijatelji razgovaraju. Bog stoji na vratima tvoje duše i kuca da mu se javiš. Ako ne vjeruješ da je Bog blizu tebe i čeka tvoj pogled, tada nisi vjernik. Kako gledaš svoje nevidljive misli, svoje planove, kako predaješ drugima svoje nevidljive riječi, svoje nevidljive želje? Zašto onda smatraš da se Boga ne može jednako tako ili još snažnije i jasnije vidjeti i s njime razgovarati? Kad ćeš postati realan čovjek i normalan vjernik?

Abraham je pralik i uzor takvog komuniciranja s Bogom. Baš zato je mogao i u devedesetoj godini života dobiti dijete, ozdraviti svoju ženu nerotkinju i u poodmaklim godinama, te postati otac vjernika svih vremena. Moraš danas izaći iz svog uhodanog načina gledanja na život i vjeru,

ostaviti dosadašnje nefikasne molitve i početi se Bogu upućivati sa srcem, vjerom i sigurnošću da te čuje, sve dok jednog dana ne doživiš gotovo fizički kako Bog s tobom boravi i razgovara.

Da bi tako sazrijevao u vjeri neophodno je biti moralan. S Bogom može razgovarati onaj tko govori istinu, ne klevete, bližnjemu ne nanosi zlo, prezire korupciju i zločince, koji drži zakletvu i vjernost, ne posuđuje novac uz kamate, tko živi čestito i čini pravicu, kaže Bog.

Što je tebi u životu najvažnije? Ako ti je Bog prva vrednota tad ćeš uživati i na zemlji i na nebu. Ako ti je Bog na drugom ili čak na posljednjem mjestu tad nećeš uživati ni na zemlji ni na nebu.

Moraš naučiti živjeti, raditi, posavjetovati se i putovati s Isusom. Moraš se truditi da svaki dan, osobito sad u ljetu, za Isusa rezerviraš barem pola sata razgovora, čitanja njegove Riječi iz evanđelja i gledanja njega duhovnim očima. Ne možeš se brihati za sve i svašta, a zaboravljati jedino važno, Boga. ■

17. NEDJELJA KROZ GODINU

Molitva je velik problem među nama. Mnogi puno mole, a da se to na njihovim životima ne vidi. Drugi ne mole, a čini se kao da je s njima sve u redu. S druge strane Isus govori da će Bog uvijek uslišati naše molitve.

Ima među nama vjernika koji imaju iskustvo vjere i uslišanih molitava. Unatoč toga i oni se tuže da ne mogu izmoliti sve što hoće. Ni sveci nisu bili bez poteškoća s molitvom. Isus naprotiv kaže da ga Otac uvijek uslišava.

Posljednji crkveni sabor kaže da je molitva razgovor s Bogom. Isus nas je učio s Bogom povjerljivo razgovarati kao dijete s ocem. Naučio nas je Oče naš. On kaže da Bog uvijek uslišava pa i onda ako odugovlači to uslišanje, da bi očeličio našu vjeru.

Što je za nas molitva? Većinom recitanje nekih naučenih molitvenih formula. Mi mislimo da ćemo biti uslišani ako izmolimo sedam ili više puta Oče naš ili izmolimo više krunica. Isus međutim kaže da nećemo zbog mnogo riječi u molitvi biti uslišani. Još više, on kaže: ne blebećite kao pogani kod molitve. Mi volimo sve više spontano moliti. Tad stalno izgovaramo: Gospodine, Gospodine..., a Isus kaže da neće svaki koji govori Gospodine, Gospodine ući u kraljevstvo nebeskog nego tko vrši volju Oca nebeskoga. Osim toga on ne kaže da ćemo zbog molitava biti uslišani nego zbog vjere. On jasno uči: kad molite, vjerujte da ste već dobili i bit će vam. Vjerujte da spašava, tko vjeruje sve mu je moguće, kaže Isus.

Molitva postaje problem kada vjerujemo u samo izmoljenu molitvu, a ne mislimo na Boga kome smo izmolili. Osim toga molitva može biti alibi za vršenje volje Božje ili za djela koje smo dužni učiniti. Nastojimo sve riješiti molitvom, a Bog traži djelo. Molitva je često i neka vrsta idola misleći da molitva kao takva ima neku moć, a ne Bog kome nas molitva mora dovesti.

18. NEDJELJA KROZ GODINU

Čovjek je kompleksno biće, on živi na zemlji, ali vapi za nebom. On se vezao uz zemlju i njezino bogatstvo, a smisao i sreća mu je ipak ono što je na nebu. Nebo nije nešto iznad zvijezda nego u samome čovjeku. Čovjek je psihofizičko biće i utoliko zemaljski, no on je daleko više duh od Boga stvoren i zato je nebeski. Tijelo i psiha su čovjekova prolaznost, nemoć, bolest i smrt. Njegova duhovna dimenzija je njegova pobjeda nad smrću bolesču i nemoći. To je Bog prisutan u čovjeku, to je ostvarenje čovjekovih čežnji i bezgranični razvitak svih njegovih mogućnosti. Malo je potrebno čovjeku da bude sretan, no čitava savjest, duh, osobnost njegova mu je potrebna da bi tu sreću postigao. Živiš li ti ili si već mrtav? Ako zbog materijalnih dobara mrziš, grijesiš i činiš zlo, tad si odavno mrtav i već si u paklu. Ako ti je dostojanstvo savjesti i ljubav prema čovjeku važniji od svega drugoga, tad si već u nebu i imaš sigurnu budućnost. O kada bismo danas čuli taj glas našeg bića! Kada bismo svukli starog čovjeka i obukli novoga. Tada ne bi bludnost, preljub, požuda,

Zato molitva mora biti susret s Bogom, ona mora biti povjerenje u Boga, gledanje Boga očima duše u lice. Molitva ide zajedno s obraćenjem. Dobro bi bilo temeljito i kritički proučiti molitvu, kako bi u našim životima činila čudesna, jer ona je za to od Boga darovana, kaže sv. Ivan Vianney. ■

pohlepa i nepravda vladali našim životima i ubijali nas. Život ti nije u onome što posjeduješ nego u onome tko i kakav si. Ti si važan a ne nešto oko tebe. Samo iz tebe novoga i moralnoga izači će bolji svijet prepun znanstvenih, kulturnih i religioznih kreativnosti i ljepote.

Ne živi čovjek samo o kruhu nego prvenstveno od onoga što mu Bog kaže. Na zemlji si samo u prolazu. Tu si gost, na mostu preko kojeg prelaziš u život. To su temelji bolje domovine i uvjerenjivje Crkve.

Citaš li ti uopće Sveti pismo? Ako čitaš, da li o njemu razmišlaš? Ako razmišlaš, da li te uvjerava i da li mu vjeruješ? Ako mu vjeruješ, da li ga upijaš u svoj život i tako postaješ sve sličniji Bogu koji je tvoj Stvoritelj ali i tvoj Otac? Voliš li ti sebe? Gubiš sebe ako ti je važno posjedovati i tada si egoist. Imaš sebe i voliš sebe ako si sve spremam izgubiti kako ne bi povrijedio svoju savjest i mržnjom, nepravdom i nepoštenjem spuštao se na razinu životinje. Dopusťaš li da ove riječi prođu pokraj tebe ili ćeš danas početi novi život? ■

VELIKA GOSPA

Naša vjera nije tlapnja. Ona je sigurnost. Marija iz Nazareta svjedok je do kojih visina čovjek može stići. Ona je vjerno radila ono što je bio njezin životni smisao i zadaća. Ona je znala da je njezina slava Bog i da je njezina veličina u tome da izvrši svoju životnu zadaću. Zato je mogla roditi Spasitelja čovječanstva i biti nježna majka svakog čovjeka ljudske povijesti. Ona je do kraja ostala vjerna svome sinu, ona je preuzela njegovu sudbinu. To je bit svake majke. Zato je majka početak neba i jedino mjesto na kojem ljudi mogu doživjeti Boga i znati da neće propasti. Majka je ljubav, kao što je Bog ljubav. Marija je to bila, zato je čudesna i jedinstvena žena čitavog čovječanstva.

Danas slavimo njezin uskrs. Ona je već doživjela svoj «kraj svijeta», sudnji dan, uskrsnuće tijela. Uz Isusa ona je jedina već s uskrsnim tijelom na nebu i uživa potpunu slavu i radost neba. No, nebo nije daleko, ono je tu, blizu nas. Isus boravi među nama, u pričesti ulazi u naša srca, slušamo i čitamo njegovu riječ. Marija čuje svaku našu molitvu što je znak da je tu. Živiš li svoju duhovnu dimenziju i vršiš li moral-tada već boraviš na prostorima neba.

Danas će bezbrojni hodočasnici poći u Marijinu kuću, u njezina svetišta. Tamo će ju susresti, osjetiti klimu nebeskog boravišta i sa sviješću da imaju Majku kojoj pripadaju živjet će novi život. Hoćeš li i ti danas krenuti na hodočašće iz svoga grijeha u neku novu vrlinu? Moraš jednom krenuti na hodočasnici put svoga života. Motre te andeli, gleda te Marija, gleda te Bog, gledaju te svi naši pokojnici i čude se kako to da ne živiš za ono što jedino ostaje.

Marija je majka Crkve. Ona je dakle i tvoja majka. Živiš li onako kako je živjela ona, vjerujuš li da će ona uslišati svaku tvoju molbu? Moliš li krunicu? Danas iznesi srce pred Mariju i odluči da više nikad nećeš rastreseno moliti ni jednu molitvu upućenu njoj. Neka ti je blagoslovljena Velika Gospa! ■

uvijek radosno. Tvoju dobrotu i ljubav nitko ne može ukrasti niti razoriti, one te prate u nebo i bit će tvoje blago i tvoj blagoslov.

Smrt je trenutak kada će Boga konacno ugledati licem u lice i zagrliti ga ako si činio dobro, a duboko se postidjeti ako si bio zao. Bog dolazi u svakom trenutku i moraš biti uvijek pripravan. Čovječe, ne idi malen ispod zvijezda, kaže A. B. Šimić. ■

20. NEDJELJA KROZ GODINU

Dobro i zlo su izmiješani u svijetu. Zločinci i sveci žive u istoj kući, idu istim ulicama, liječe se u istim bolnicama. Zato je teško biti čovjek. Umorimo se u molitvi, obuzme nas malodušnost kada činimo dobro, brzo zastanemo u dobrom odlukama, preokrenemo zahvaljivanje Bogu u mrmrljanje, molitvu u ogovaranje, ogorčenost u mržnju. Tako je lako postati zao.

No, unatoč toga, svemogući Bog je uvijek pored tebe, prati svaki tvoj napor i izvlači te iz propasti. Dobro će uvijek pobijediti, ljubav triumfalno pobjeđuje svaku mržnju. Zlo nema budućnosti. Ono je manjak postojanja, svaka negativna riječ razara stanice mozga, svaki grijeh te dijeli od ljudi i od Boga, nitko ne želi s čovjekom koji je zao i grešan. Činiti dobro jest stvarnost neba. Kad činiš dobro, s tobom je Bog, ljudi

te vole, sva su ti vrata otvorena. Dobri ne mogu nikada izgubiti. Oni koji čine pravdu doživljavaju da je Bog na njihovo strani. Da te ne znam tko napadne, Bog će te izvući iz nevolja.

Zato je važno do krvi se boriti protiv grijeha. Da bismo pobijedili, potrebno je uprti pogled u Isusa koji je uzeo svaku patnju i mržnju i prezir na sebe, a onda ih pobijedio i postao spasitelj i prijatelj svakog čovjeka. Treba ga gledati očima duše da ne kloneš duhom i ne pomislš da je nekada dobro i činiti zlo. Samo je grijeh čovjekov neprijatelj. Pobjeduj ga s pogledom uprtim u križ na kojem visi onaj koji će pobijediti tvoje zlo. Uzalud je tražiti mir na zemlji. Njega doživljavaju samo oni koji se trajno bore protiv zla, mržnje, ratova i nepoštivanja čovjeka. ■

19. NEDJELJA KROZ GODINU

Vjernik je čovjek koji je prepoznao da ga Bog voli i da u prijateljstvu s Bogom može preživjeti sve smrti. Svatko od nas ima mogućnost biti svet. Važno je gledaš li u ono što jesi, ili u ono što ti Bog omogućuje da budeš. Ljudi s vizijama postaju najsjajniji jer uživaju zemlju i čeka ih najsjajnija budućnost u nebu.

Biti zao i nepravedan, živjeti samo za materijalno jest najveći gubitak, jer ni priroda, ni ljudi, ni Bog tada nisu s tobom. Ti trebaš vladati materijalnim dobrima i po njima postati dobar drugima dijeleći ih, a ne da ona tebe zarobe i čine te zlim i sebičnim.

Vjera je već neko imanje onoga što očekujemo. Športaš može pobijediti samo ako već prije utakmice gleda kako mu srce omogućuje tijelu da pobijedi. Smiješan je čovjek i tragican ako, putujući u neki grad, zastaje od gostionice do gostionice, potroši sve svoje imanje i snage u trenutnim užicima te nikad ne stigne na cilj. Svaka riječ Svetog pisma jedno je veliko obećanje. Gledaj u tom smjeru kamo te upućuje Sveti pismo. Tamo je tvoj cilj i tamo su sva tvoja željena ostvarenja.

Ne boj se malo stado, kaže ti Isus, Bog je odlučio dati ti kraljevstvo. Štogod ti nije neophodno daj siromašnijima. Tada ćeš imati banku koja ne propada, novčanik koji nikada nije prazan, srce koje je

Biskup Antun Škvorčević na misi zahvalnici poručio srednjoškolcima

Treba nam Hrvatska moralno moćnih ljudi

Piše: Helena Toman

Misi zahvalnici nazočili su učenici pet požeških srednjih škola kao i njihovi vjeroučitelji, profesori i ravnatelji.

U crkvi sv. Lovre požeški biskup mons. dr. Antun Škvorčević 5. lipnja je, u povodu završetka školske godine, predvodio misu zahvalnicu kojoj su nazočili učenici pet požeških srednjih škola te njihovi vjeroučitelji, profesori i ravnatelji.

Najgora je nemoć srca i duše

Znamo, kazao je biskup, da se u školi nastoji stići što više znanja i informacija, ali, je li to sve što je potrebno za život, odnosno je li potpun onaj čovjek koji ima samo znanje?

Veliko je i važno pitanje hoće li Hrvatska biti zemlja znanja jer nam s različitim govornica poručuju da je znanje naša budućnost po kojem ćemo se uključiti u europske i svjetske sustave, dodao je biskup, te napomenuo da je još veće pitanje hoće li Hrvatska biti zemlja moralnih i duhovno moćnih ljudi koji u svim situacijama žive poštovanje i ono što je dobro. Lijepo je biti moćan u športu, u gospodarstvu, u školstvu, u znanju, ali ako istovremeno nismo moći u duši, u duhu, u srcu, onda smo zapravo nemoć-

ni. Najgora nemoć čovjeka, pa onda i zemlje, nemoć je srca i duše. Zato, poručio je biskup, blago čovjeku koji s Bogom računa, u njegovim zakonima uživa i podložan je njegovom naumu.

Ne zaboravite duhovnu dimneziju

Biskup je podsjetio kako je svatko od nas neponovljivi original, a tu neponovljivost čovjeku daje njegova duhovna stvarnost. Čovjek je slika Božja i zbog toga se on najbolje i najtočnije osjeća kada nastoji biti što bliže Bogu, odnosno svojoj slici. Biskup je pozvao mlade da, dok se na različitim razinama života nastoje što bolje ostvariti, ne zaborave na svoju duhovnu dimenziju koja čezne za Bogom, kako ne bi ovom zemljom koračali kao sitna i malena bića nego kao velika bića jer upravo takvima nas je stvorio Bog.

Na kraju slavlja biskup je pozvao požeške srednjoškolce da zahvale Bogu za sva dobra koja su primili u ovoj školskoj godini, ali još više da mu zahvale na onom duhovnom daru po kojem možemo živjeti kao Božja djeca, moćna i velika u svom srcu i duši. Isto tako zahvalu je potrebno izreći i vjeroučiteljima koji nastoje da učinite mlađe osjetljivima za Boga, ali i svim profesorima koji se trude, ne samo oko usvajanja novih znanja nego i na usvajaju opće moralnih vrijednosti. Neka vas Bog blagoslov, poručio je biskup, da rastete ne samo u znanju nego i Duhu, kako bi po vama ova naša hrvatska domovina bila što ljepša i čovječnija.

Župnik Antun Prpić priredio prijam za ministrante koji su bili uspješni na školskim natjecanjima

Za nagradu ministranti će u Rim

Staropetrovolski župnik preč. Antun Prpić upriličio je neobičan, ali hvalevrijedan i lijep susret. Ponosi se župnik svojim ministrantima koji su i odlični učenici, imaju puno slobodnih aktivnosti, ali uz sve rado su uz župnika kod oltara.

Ivan Kramarić prvi u državi

Jedan od njih je Antonio Masnica koji je s Tamburaškim orkestrom OŠ Ivana Gorana Kovačića na 30. festivalu hrvatske tamburaške glazbe osvojio srebrnu plaketu. Drugih dvoje ministranata, Ivan Kramarić i Tajana - Iva Pejaković, predstavljali su svoju školu na natjecanju »Sigurno u prometu«. Staropetrovolska škola već godinama,

zahvaljujući marljivosti učenika i učitelja Mate Šimunovića, postiže prva mjesta na županijskoj i državnoj razini, a tako je bilo i ove godine, kada je na državnom natjecanju ekipa Brodsko - posavske županije zauzela prvo mjesto, a pojedinačno je prvo mjesto pripalo upravo Ivanu Kramariću koji će u rijunu na europsko natjecanje u Madrid.

Prijem za učenike, roditelje i učitelje

Sve to potaklo je župnika Prpića da upriliči prijam za ove vrijedne učenike, ujedno i ministrante. Uz djecu na druženje je župnik pozvao i ravnatelja škole Ivana Lekića, učitelja Matu Šimunovića, razrednika Ivana Prpića i roditelje ministranata. Čestitao je

djeci na uspjesima koje postižu i zahvalio, što uz sve ne zaboravljaju vjeru i Crkvu te redovito ministriju. Kada su kretali na natjecanja, župnik je obećao, budu li najbolji, kupuje im bicikl. Župnik je ipak na kraju za nagradu predložio nešto drugo što su djeca radosno prihvatile. On će ih počastiti sudjelovanjem na sljedećem Svjetskom susretu ministranata u Rimu. Svaka čast! (V. Mikić)

Održan Treći susret ministranata župe bl. Alojzija Stepinca iz Virovitice i župe Davor

Za radosnije izvršavanje ministrantske službe

Župa bl. Alojzija Stepinca u Virovici bila je domaćin Trećeg susreta ministranata te župe i Župe Davor. Zahvaljujući poznanstvu i prijateljstvu dvaju župnika, ministranti ovih župa i ove su se godine okupili na cjelodnevnom susretu gdje su se, kroz molitvu i igru, još više duhovno izgrađivali kako bi svoju službu što do stojnije i radosnije izvršavali.

Susret je započeo molitvom nakon koje je vlč. Ivica Šoh, župnik domaćin, pozdravio sve ministrante izrazivši radost zbog njihova ponovnog susreta. Kako je ovaj susret, uz duhovnu, imao i rekreativnu stranu, na nogometni teren ubrzo su istrečale mlađe ekipe obiju župa, a nakon njih snage u nogometu odmjerili su i učenici viših razreda.

U posljednjem dijelu susreta održane su Igre bez granica. Iako su one imale za cilj još više probuditi osjećaj zajedništva među ministrantima, nakon broj-

nih uspona i padova, radosnih trenutaka i razočarenja, jedna se ekipa pokazala malo spretnijom od ostalih. Ekipa »Zaljubljeni kostolomci« sakupila je najviše bodova, a njihov rezultat nagrađen je i peharom. Kako je u igrama na ovom susretu cilj bio sudjelovati, a ne pobijediti, svi sudionici nagrađeni su simboličnim nagradama kao uspomenama na ovaj susret.

Nakon podjele nagrada, ministranti iz Davora zahvalili su svojim kolegama iz Virovitice koji su ih lijepo ugostili, a davorački župnik, vlč. Marijan Đukić, izrazio je nadu kako će se susreti nastaviti i sljedeće godine u Davoru.

Cjelodnevni susret ministranata, čija je organizacija iz godine u godinu na sve boljoj razini, završen je molitvom Isusu Kristu kojem će ministranti nastaviti služiti, kako bi se i iduće godine mogli ponovno zajedno naći na četvrtom susretu. (I. Benić)

Snimio: Ivan Benić

Potezanje užeta pokazalo se vrlo zanimljivim i za one koji su samo promatrali.

Duhovno-rekreativni susreti dječaka Požeške biskupije

Susret oduševljenja za duhovni poziv

U organizaciji Povjerenstva za duhovna zvanja Požeške biskupije u Domu sv. Augusta u Velikoj održava se tradicionalni duhovno-rekreativni susreti dječaka, uglavnom ministranata Požeške biskupije pod nazivom "Hajdete za mnom – i učiniti ču vas ribarima ljudi". Od 21. do 23. lipnja u Velikoj su boravili učenici sedmih i osmih razreda, a od 24. do 26. lipnja srednjoškolci, dok su od 27. do 29. lipnja susret održali učenici petih i šestih razreda. Po prvi puta ove godine na susretu će biti i učenici četvrtih razreda i to zajedno s petim razredima od 2. do 4. srpnja.

– Na ovaj način želimo da se mladi međusobno druže i još bolje upoznaju ali isto tako i da duhovno rastu. Na ovaj način, indirektno, želimo ih potaknuti i

da razmišljaju o duhovnom pozivu. Većina dječaka koja ode u sjemenište ili na bogosloviju bila je na ovakvim susretima – kazao je vjeroučitelj Mario Voronjecki, voditelj animator susreta.

Mladi svećenik Danijel Englman dao je da su ovi susreti poticaj i oduševljenja za duhovni poziv, ali i put približavanja Bogu.

Glavnina duhovnih sadržaja na susretu se obrađuje kroz radionice, a kako bi se neki sadržaji što bolje približili sudionici ih sami i scenski oblikuju. Pored zanimljivih kviz natjecanja susret obiluje i rekreativnim sadržajima i športskim natjecanjima. Neizostavan dio su i misna slavlja, a na susretu pored animatora obavezno sudjeluju i dvojica svećenika. (Lj. M.)

Snimio: Duško Mirković

Osnovna škola u Podgoraču organizirala radionicu o izradi sjenica za tijelovsku procesiju

Bake učile djecu kako se izrađuje sjenica

Osnovna škola Hinka Juhna iz Podgorača, kako nam javljaju iz te škole, organizirala je, u sklopu obilježavanja Dana škole, radionice kojima su teme bile Juhnova biografija, zatim izrada figura u terakoti te jela i kolača iz njegova doba. Posebna je radionica bila posvećena izradi cvjetnih aranžmana i sjenice za tijelovsku procesiju koja se održala dan prije blagdana. Ideju je osmisila i pokrenula vjeroučiteljica Marijana Černava, uz pomoć nastavnice glazbene kulture Mirjane Kučić i nastavnice biologije Terezije Mastanjević. U radionici je sudjelovalo tridesetero učenika od 5. do 8. razreda. Dječaci su s domarom Franjom Humplikom postavili grabove stupove u crkvenom dvorištu i izradili sjenicu od granja koje je nabavio Drago Mihaljik, otac dvojice učenika. O uređivanju sjenice učenicima je u školi pripovijedala baka Ana Pašić koja u podgoračkoj župnoj crkvi izrađuje tijelovske sjenice već 35 godina. Tom su prigodom učenici saznali kako su nekada sva djeca prvočršnici sudjelovali u procesiji noseći bjelinu i posipajući laticama put ispred Presvetoga oltarskog sakramenta. Pozitivan odjek ove radionice mogao se vidjeti na sam blagdan Tijelova kada su svi učenici sudjelovali u konačnom uređenju sjenice te u procesiji, od prvočršnika do učenika 6. razreda. Ovim primjerom, ističu u školi, samo su željeli pokazati da vjeroučitelj u školi i suradnja sa svim vjernicima, roditeljima te bakama i djedovima u župi doprinosi jačem povezivanju cijelokupne zajednice u vjeri, a djecu kroz aktivnosti upoznaje s ovim velikim blagdanom.

ŽUPA SV. IVANA KRSTITELJA I ŽUPSKI CARITAS U VIDOVCIIMA ORGANIZIRALI KARITATIVNU AKCIJU

Kroz karitativne akcije pomažu gradnju crkve

Piše: Ljiljana Marić

Od prodaje pića i hrane vrijedni voloneri prikupili su trinaest tisuća kuna.

Četvrti i najnovija požeška Župa sv. Ivana Krstitelja, osnovana 1999. godine, koja broji 2800 vjernika, svake nedjelje okuplja se na misna slavlja u malenoj kapelici Gospe Snježne u kojoj najviše može stati do 150 osoba, tako da veći dio vjernika svetu misu mora pratiti izvan kapelice. Kako bi se svim vjernicima omogućio da na dostoјani i primjeren način sudjeluju na misnim slavljima i drugim bogoslužjima prošloga proljeća počela je gradnja nove župne crkve, posvećene sv. Ivanu Krstitelju.

Crkva je za sada sagrađena do krova, a ove jeseni, kako ističe mladi župnik Nedjeljko Androš, trebalo bi nastaviti s radovima na unutrašnjem žbukanju, postavljanju instalacija i stolarije.

U akciji sudjelovalo oko šeststotina dobrotvora

Do sada su uz pomoć Požeške biskupije te župljana i donatora uspjeli platiti dio radova, a kako novaca za plaćanje do sada izvršenih radova još uvijek nedostaje, na poticaj župskog Caritasa, te uz podršku i pomoć župe, održana je 25. lipnja na igralištu u Vidovcima karitativna akcija u kojoj se pokušalo prikupiti novce za tu namjenu.

U akciji je sudjelovalo oko 600 sudionika, najviše iz župe domaćina, a pridružili su im se vjernici iz velike župe sa svojim župnikom Josipom Klarićem te požeške Župe sv. Terezije Avilske i Duha Svetoga te vidovački vatrogasci. U malonogometnom natjecanju sudjelovalo je 16 ekipa, među kojima je bila i ženska ekipa župskog caritasa sv. Ivana Krstitelja dok je u natjecanju igranja bele sudjelovalo 14 ekipa. Pobjednik u malonogometnom natjecanju je Župa sv. Terezije dok su u beli pobijedili Ante Kozina i Krunoslav Kormanjec. U nošenju jajeta najuspješnija je bila Mateja Širić, a u potezanju uzeta područna škola iz Vidovaca.

Zahvaljujući volonterima župskoga Caritasa, samoga župnika te mnogobrojnim ljudima dobra srca, kao i sponzorima i donatorima koji su dali hranu i piće (Presoflex, Alles, Color emajl, Coca cola, Trim, Tim osvježenje, Buba, Cubela, Halajko comerc, Dragić comerc i

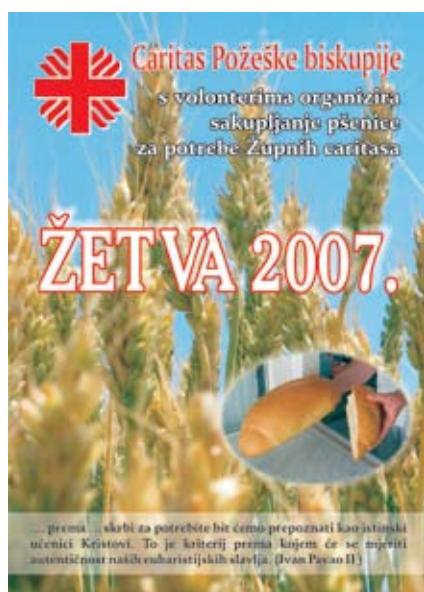
sve ostale male trgovine iz župe), prikupljeno je 13.000 kuna.

Podrška biskupijskog Caritasa

Akciju je podržao i biskupijski Caritas čiji je ravnatelj vlč. Pavao Mokri pohvalio župski Caritas kao jedan od aktivnijih u biskupiji jer im je ovo bila tek jedna od akcija koju su do sada organizirali.

– Upravo ovako Caritas treba raditi, odnosno Caritas treba živjeti i djelovati od onoga što ima, a ne čekati da netko drugi nešto donese jer svatko ima nešto što može dati i ponuditi. Caritas u Vidovcima sam organizira različite akcije, od prodaje kolača, sokova i drugih stvari te puni blagajnu Caritasa kako bi onda mogli pomoći onima kojima je potrebno. Vjerujem da su ovo njihovo nastojanje prepoznali mnogi te da će pokazati i ljubav prema toj župi, posebno prema crkvi sv. Ivana Krstitelja – kazao je vlč. Mokri.

Željka Pijević, voditeljica župskog Caritasa, u kojem ima 23 volontera, potvrdila nam je da je ovo njihova najveća akcija, ali ne i jedina. Nedjeljom prodaju kolače od čega znaju zaraditi od 400 do 500 kuna, a osim toga prodaju i ručne radove, a u vrijeme Došašća adventske vjenčice, dok u korizmi izrađuju i prodaju trnove krune. Iako im je ova akcija bila prva za izgradnju nove crkve, to neće biti zadnja nego će i dalje na domišljat način prikupljati novce za završetak gradnje.

poljoprivrednici ponovno otvoriti svoja srca i pokazati, da unatoč tome što ih većina živi od teškoga rada za koji uvijek ne dobiju adekvatnu plaću, imaju ljubavi za one najpotrebitije i najbliže.

Caritas Požeške biskupije nastavlja s akcijom Žetva

Pomožimo da se kupi kruh siromašnima

U Slavoniji ima onih koji nemaju dovoljno za kruh

– Pokrenuli smo ovu akciju u vrijeme kada se na Caritas nabacivalo drvljem i kamenjem zbog slučaja Brezovica. No, unatoč tome, vjernici su sudjelovanjem u ovoj akciji pokazali što misle o Caritasu, a prema njihovom odazivu možemo reći da imaju dobro mišljenje - objašnjava vlč. Pavao Mokri, ravnatelj biskupijskog Caritasa.

Kako područje biskupije pokriva dio Hrvatske gdje se tradicionalno najviše siju žitarice, Caritas se upravo zbog toga odlučio za prikupljanje pšenice, osnovne sirovine za kruh. Na neki način kruh je ovdje i simbolika hrane, ali i dobrote. Čovjek bez hrane ne može živjeti, ali nažalost oko nas ima onih koji si ne mogu, iz raznih razloga, priskrbiti dovoljno hrane te su ovisni o pomoći i dobroti drugih.

U akciji sudjelovale 22 župe

– Smatram da svatko može izdvojiti nekoliko kilograma žita kako bi se potrebni moglo dati kruha jer ako nećemo mi ovdje u Slavoniji, u žitnici Hrvatske moći prikupiti, gdje ćemo onda. Nažalost situacija je takva da ljudi za pšenicu ne mogu dobiti veliki novac, često se događa da pokriju samo troškove sjetve žetve, ali naši su ljudi vjernici i ne žele ostaviti zemlju pustu – objašnjava vlč. Mokri.

Prošle godine u akciji je skupljeno 23.871 kilogram pšenice, 950 kilograma brašna te 4.320 kuna. U akciji su sudjelovale dvadeset i dvije župe. U Caritasu se nadaju da će se ove godine u akciju uključiti još više župa i vjernika, ne samo poljoprivrednika nego i svih ostalih.

Helena Toman

POŽEŠKA BISKUPIJA OTVARA CARITASOVU KUHINJU U KRAPJU

Otvorit će se i dnevni boravak za starije osobe

Kako se iz župa Krapje i Lonja u Novljanskom dekanatu stanovništvo stalno iseljava i izumire požeški biskup msgr. Antun Škvorčević smatra da Crkva ondje može i mora organizirati pastoral starijih osoba te učiniti ono što je u njezinim mogućnostima da duhovno i materijalno pomogne tamošnjim ljudima. O tome je biskup razgovarao i na nedavnom susretu u Biskupskom domu u Požegi s načelnicom jasenovačke općine Marijom Mačković i jasenovačkim župnikom Mariom Cimbalom koji upravlja navedenim župama iz Jasenovca.

Kako u župnoj kući u Krapju ne stane svećenik, biskup je predložio da se ondje organizira Caritasova kuhinja i

svojevrsni dnevni boravak za starije osobe. Dogovoreno je da se dnevno pripravlja hrana za pedesetak starih i nemoćnih osoba te da u skladu s potrebama u toj istoj kući bude otvoren i dnevni boravak za određeni broj ljudi. Biskupija će urediti prostor župnog stana za spomenute svrhe i u suradnji s Općinom Jasenovac voditi brigu za cijelokupno funkciranje kuhinje i dnevnog boravka. Uz volonterski rad trebat će barem jedna stručna osoba, čije je zaposlenje spremna financirati Općina Jasenovac.

Trenutno se radi idejno rješenje preuređenja župnog stana, kazao nam je župnik Mario Cimbal, a kada to bude gotovo, počet će radovi na uređenju. Dovr-

Župna crkva i stan u Krapju koji će se urediti za kuhinju Caritasa.

šetkom radova Požeška biskupija dobit će svoju drugu Caritasovu kuhinju. Prva je otvorena prije devet godina u Požegi i u njoj se dnevno priprema sedamdesetak obroka za one koji si sami ne mogu skuhati zbog bolesti ili zbog toga što za to nemaju materijalne mogućnosti. (I. Ž.)

Požeška biskupija gradi crkvu u Kamerunu

Gradnju crkve vodi misionar Požeške biskupije

Velečasni Karlo Prpić, svećenik Požeške biskupije, već dugo vremena djeluje kao misionar u afričkoj državi Kamerun. Prigodom ljetnog susreta hrvatskih misionara u Požegi 2002. godine s njim je u pohod našoj Biskupiji došao i tamošnji biskup iz grada Ngaoundere msgr. Joseph Djida te je tada uspostavljena dubla povezanost između naših dviju mjesnih Crkava i dogovoreno je da će Požeška biskupija pomoći izgradnju župne crkve i pastoralnog centra u mjestu Bamayanga, biskupiji Ngaoundere.

Nova crkva posvećena sv. Josipu

Misionar Prpić, kojemu je povjereno vodstvo spomenute župe i gradnje, upoznao je iduće jeseni 2003. godine s projektom biskupa Škvorčevića, a potom i biskupijsko Ekonomsko vijeće, koje ga je razmotrilo i prihvatio. Jednako tako i Prezbiterško vijeće odobrilo je spomenu-

tu suradnju dviju Crkava te je u tu svrhu na svetkovinu Krista Kralja svega stvorenog u svim župama naše Biskupije organizirano prvo prikupljanje milodara za početak izgradnje crkve sv. Josipa u Bamayangi. Na taj način vjernici su pružili potporu misijskim nastojanjima u Africi i izgradnju osnovnih struktura za čvršću ukorijenjenost Katoličke Crkve u Kamerunu. Gradnja nove župne crkve sv. Josipa započela je u lipnju 2004. godine.

Katolici su manjina

U kratkom vremenskom roku novi bogoslužni prostor stavljen je pod krov. Uvedena je struja, voda i ozvučenje, nabavljene su klupe, ugrađeni su prozori i vrata, napravljen zvonik, ali još nema zvona. Župa se nalazi u prigradskom naselju Bamayanga gdje broj katolika neprestano raste, iako su manjina u muslimansko-animističkom okruženju. Ne-

djeljna posjećenost na dvije svete mise je od 800 do 1000 vjernika. Nova župna crkva predviđena je za 850 sjedećih mjesta, dok je u staru crkvu moglo stati oko 400 vjernika. Ovom prigodom zahvaljujemo svima koji svojim prilozima za misijsku nedjelju pomažu misionare širom svijeta pa tako i našeg vlč. Karlu Prpiću te se nadamo da će župna crkva sv. Josipa uskoro biti dovršena. (I. I.)

Djeca i biskupija pomogli bolesnom dječaku

U biskupsom domu u Požegi 22. svibnja biskup dr. Antun Škvorčević predao je davoračkom župniku Marijanu Đukiću iznos od 6.000 kuna za bolesnoga dječaka Luku Stuburića, sa zamolbom da novac preda njegovoj obitelji. Polovica ovog novca prikupljena je za ovogodišnjeg desetog biskupijskog hodočašća osnovnoškolske djece u Voćin, dok je drugu polovicu dala Požeška biskupija. Tijekom euharistijskog slavlja biskup je pozvao djecu da se odreknu dijela svoga novca namijenjenog za slatkiše te ga daruju za bolesnog četverogodišnjeg dječaka Luku iz Davora, kako bi pomogli njegovu liječenje od cerebralne paralize putem intenzivne medicinske i fizikalne rehabilitacije.

Predajući novac župniku biskup je tom prigodom kazao: »Radostan sam što su mali hodočasnici u Voćinu, među ostalim, imali prigodu iskazati i svoju plemenitost prema bolesnom dječaku. Neka to bude Luki i njegovoj obitelji znak da nisu sami u svojim poteškoćama, nego da ih prati naša molitva i pažnja te Isusova ljubav, kojom je sjedinjen s malenima, bolesnima i patnicima.« (I. Ž.)

Presnimio: Duško MIRKOVIĆ

Obitelj Marije i Ive Tutića iz Japage koja broji jedanaest članova živi u četrdeset kvadrata tude kuće

Vjerujemo u Božju providnost i ljudsko milosrđe

Piše: Mario Barać

Osobno sam ostao potresen jednom možda ne toliko važnom ali slikovitom rečenicom. Dok smo razgovarali u hladu oraha temperatura je debelo prelazila 30° Celzijusa. Upitao sam Mariju može li u ovim vrućim danima djecu osuježiti sladoledom.

Marija se snuždila, na trenutak spustila glavu, ponovo me pogledala i tihim glasom rekla.

»Jako rijetko. Sada u kući imam 10 kuna i sada je sladoled za nas luksuz.«

Koliko god nam se čimilo nevjerljivo, u današnje vrijeme koje je obilježeno materijalizmom, među nama, u našem susjedstvu, žive ljudi čija je sudbina toliko teška i tragična da nas teško može ostaviti ravnodušnima.

Jedan od takvih primjera je obitelj Marije i Ive Tutića iz Japage, ljudi koji su u ratnom vihoru 1995., s nekoliko vrećica i zavežljaja u rukama, pobegli pred ratnom stihijom iz Škrljevice kod Sanskog Mosta i ne znajući što im život nosi, stigli na područje Pakraca i Lipika.

»Ubili su mi sina Josipa koji je tada imao jedanaest godina i koji je sa svekrvom krenuo nahraniti konje. Mučki su ga ubili, iako dijete ne može biti ništa krivo«, rekla je s grčem na licu i nesigurnim glasom Marija, dodavši kako nije sigurna jesu li to uradili Muslimani ili Srbi.

Sin tri godine leži u bolnici

Obitelj Tutić živi u Šeovačkoj ulici na kućnom broju 50, u kući Ivine sestre, u četrdesetak kvadrata kuće u kojoj je jedna soba i u kojoj se svake noći tiska njih jedanaest. Osim Marije i Ive tu su još i djeca Željko sa suprugom i djecom Antoniom i Mateom, zatim kćerke Josipa, Ivana, sinovi

Snimio: Mario Barać

Darinko, Josip i najmlađa Antonela kojoj je petnaest mjeseci, dok najstarija kćerka Željka koja se udala, živi u Klisi.

»Imamo još jednog sina, Darija, koji je rođen 2003. godine, ali od rođenja nije napustio bolnicu i sada je u Zagrebu u Klaićevoj. Živi na aparativu jer mu se nekoliko puta izlila krv u mozak i potrebna mu je stroga liječnička njega. Teško mi je i utoliko što ne može biti s nama jer novca za aparate i takve skupe terapije nemamo, a nemamo novaca niti za posjetе«, nastavlja Marija dok suprug Ivo, inače kao i Marija nezaposlen i bez pramanja, nervozno obavlja sitne radove oko kuće, odbijajući razgovor. »Teško mu je i ne voli prisjećanja«, kao da ga opravdava Marija koja dodaje kako je Ivo prije nekoliko godina, dok je privatno radio sa zidarima ne bi li obitelji zaradio koju kunu, pao s visine i teško ozlijedio ruku.

Nije rijetko da smo gladni

Tutići preživljavaju zahvaljujući 1.600 kuna mjesечно koje dobivaju za najmlađu Antonelu, te nekoliko stotina kuna dječeg doplatka, a najviše im pomažu susjedi koji donesu nešto hrane, a najčešće robu za djecu. Uoči Božića i Uskrsa posjeti ih i župnik i tom prilikom također pomogne s poklon paketima, ali Marija je svjesna kako ni ona niti njena obitelj ne žive, nego preživljavaju. Drže nekoliko svinja i obrađuju pet jutara zemlje na kojoj sade grah, krumpir, kukuruze. Od toga preživljavaju, ali najteže im je zbog djece kojoj ne mogu pružiti više od toga, a okruženi su vršnjacima koji u odnosu na njih žive u izobilju.

»Nisu rijetki dani kada smo svi skupljani gladni ali Božjom providnošću i to se nekako preživi«, naglasila je Marija koja,

iako ima razloga biti i ljuta i ogorčena na život, djeluje kao borac koji se ne namjerava predati. »U zamjenu za zemlju iz Bosne dobili smo nešto građevinskog materijala pa smo napravili kuću u dvorištu koju zbog pomanjkanja novaca ne možemo urediti i živjeti u njoj. Iako je kuća mala (36 četvornih metara na dvije etaže) i za njeno uređenje nisu potrebni preveliki novci, nama su ogromni jer ih nemamo«, požalila se Marija i dodala kako ju najviše muče režije koje su svakim danom sve skupljene.

Nemaju mogućnosti za školovanja

Nedavno su dobili opomenu za struju na 1.000 kuna ali, kako kaže, sada nemaju od čega platiti i boje se da će ih isključiti. Tutići žive i u teškim i lošim higijenskim uvjetima jer, iako imaju dva bunara, kada presuše kao što je to slučaj ovih dana, nemaju vode niti za minimalne higijenske potrebe. Kažu da su pomoći rijetke, uglavnom povremeno pomogne Grad Lipik i socijalno vijeće zahvaljujući kojem će Josip desetak dana boraviti u odmaralištu Crvenog križa u Viru. Skromna Marija, čije niti jedno dijete upravo zbog pomanjkanja novca nije nastavilo školovanje nakon završenog osmog razreda, kaže kako ju je sramota ikoga tražiti za pomoći ali vjeruje u milosrdna srca dobrih ljudi. »Vjera u Boga najveća mi je utjeha i nada da ćemo ipak prebroditi sve ove probleme. Iako živimo teško, ponosna sam što smo složni, što jedni s drugima dijelimo sve. Djeca imaju razumijevanja i na neki način odhranjuju jedni druge. Iako nam je tijesno, zajedništvo je ono što nas drži na životu i što nam daje nadu, a Bog je moć koja nam daje snagu da živimo«, ponosno je zaključila Marija.

Obitelj kraj nedovršene kuće za koju su dobili građevinski materijal ali je ne mogu završiti jer nemaju novca.

Snimio: Mario Barać

OBITELJ UMILJANOVIĆ IZ MARTINA KOD NAŠICA BOG JE NADARIO S DESETERO DJECE

Svjedoci smo da se Bog uvijek pobrine za svoje

Piše: Tomislava Justić

Nije tu bilo nekakve posebne odluke. To je jednostavno tako... Božja volja – objašnjava Marta Umiljanović, iz Martina kraj Našica, razloge za svoju brojnu obitelj.

Ona i suprug Josip roditelji su desetero djece u dobi od 5 do 29 godina. Najmlađu Anu prije pet godina krstio je, kao deseto dijete u obitelji, biskup msgr. Antun Škvorčević. U listopadu ove godine okrunit će trideset godina zajedničkog života u Božjem blagoslovu. Josip je godinama radio u poduzeću koje je prodavalо gradevinski materijal, a 1991. zaposlio se u Hrvatskoj vojsci. Prije nekoliko godina našao se među mnogima koji su poslani u mirovinu, no i kod kuće ima posla, treba prehraniti sedmero usta.

Zajednička molitva

Marta nikada nije bila u radnom odnosu, ali posla kod kuće nije joj nedostajalo, od jutra pa sve do večeri. Danas pod istim krovom s njima živi sedmero djece: Antun (22), Petar (20), Ivana (17), Filip (16), Ivan (13), Terezija (10) i mala Ana (5) koja uz braću i sestre unosi dodatnu vedrinu u ovu obitelj. Josip i Marija imaju sedmero unučadi: kći Maja (29) ima troje djece, a Ljiljana (26) dvoje kao i sin Josip (25) koji živi u dvorišnom stanu na roditeljskoj adresi. Sinovi Antun i Petar koji žive s roditeljima su, hvala Bogu, dobili posao tako da rade i imaju

svoju plaću. Kći Ivana učenica je drugog razreda gimnazije u našičkoj srednjoj školi i odlična je učenica. Redovito idu na nedjeljne mise, a neki od njih i ministiraju.

Obitelj se gotovo svaku večer okupi na zajedničkoj molitvi; bude to dio krunice ili molitve koje svi znaju, a djeca to prihvacaјu.

– Ponekad bude situacija u kojima Filip primjerice kaže kako upravo počinje nekakav zanimljiv film ili kako su umorni, ali molitve opet bude – objašnjava Marta koja je udajom za Josipa u njihovu bračnu zajednicu donijela kršćanske vrijednosti koje je naslijedila u svojoj obitelji. Sestra joj je redovnica, a brat svećenik. Njeni roditelji imali su petnaestero djece od kojih je njih jedanaestoro preživjelo. Vjeru je, kaže, naslijedila u obitelji u kojoj otac nikada o njoj nije puno pričao jer ju je jednostavno živio.

– Posla ima puno i s dvoje djece, a kamo ne s ovoliko koliko mi imamo, no sve uvijek nekako dobro funkcioniра. Starija dječa pomažu mlađoj, a suprug i ja smo velika međusobna potpora. Ne cvjetaju uvijek ruže, ali nije to tako strašno kako se čini sa strane. Djeci nedostaje ništa i odgajamo ih da budu skromni – ističe Marta.

Život nije trčanje za bogatstvom

Majka Marta dodaje kako se danas ljudi boje imati dječu ili ih jednostavno ne žele, pogotovo ne veći broj djece. Nije, kaže, lako imati brojnu obitelj jer je puno obaveza, ali kada ih vidi i kada od ljudi čuje kako ih hvale sretna je, jer je to dokaz kako je odrastanje u zajedništvu i ljubavi, a posebice odgoj u vjeri, rezultiralo dobrim ljudima.

– Bog se uvijek pobrine za svoje. Volim se prisjetiti Evangelja u kojemu Isus govori o pticama nebeskim koje niti oru niti žanju, a Otac se ipak pobrine za njih. Ja sam se nebrojeno puta u životu osvjeđočila da je tako, da je Bog tu i

ako ga zamolimo da čemo i biti uslišani – svjedoči Marta i zaključuje da koliko god se danas trči za bogatstvom, ljudi ga nikada nemaju dovoljno, nisu zadovoljni, a život brzo prolazi. Djeca su ipak nešto najvrednije.

Da upoznate ovu skromnu, ali veselu obitelj, i vi biste tako mislili. Izuzetno su dragi i vedri, a njihov dom zrači zajedništvo. Ovoj priči dodala bih samo jednu rečenicu za sve one koji misle kako su djeca tereti i prevelika obaveza koju je danas teško nositi na plećima: »Ako se zatvore vrata, Bog uvijek ostavi odškrinut prozor.«

Kako Bog pomaže

Dok smo gradili kuću bili smo u kreditima kao i mnogi drugi ... suprug je gotovo redovito dobivao plaću prvoga u mjesecu, odmah smo poplaćali sve obaveze i trećega više nismo imali novčića. Ja sam bila trudna i poželjela sam jednu kolekciju za njegu bebe. No, kako nismo imali novca ni za osnovno, kada je Josip otišao na posao, sjela sam i počela razmišljati o tome kako čemo dočekati kraj mjeseca i kako sam zapravo mogla pomisljati na kolekciju za bebu, a nećemo imati za osnovne stvari ... a tek je treći ... Nekako sam se, jednostavno rečeno, izjadala dragom Bogu ... Kada se muž vratio s posla, nosio je pune ruke stvari. Nije mi bilo jasno što je to, no on je rekao kako su na poslu imali nekakav dodatan istovar i trebali su radnika pa se on javio i tako poprilično dobro zaradio. Tako sam ja dobila kolekciju za njegu bebe, ali i kućanske potrepštine koje inače ne bismo mogli kupiti. To je samo jedan primjer kako Bog pomaže – kaže Marta s osmijehom na licu.

Snimila: T. Justić

ŽUPA BEZGRJEŠNOG ZAČEĆA BLAŽENE DJEVICE MARIJE U VETOVU

Vetovačka crkva je prva koju je posvetio blaženi Stepinac

Piše: Ljiljana Marić

Župnik Tomo Mrnjec upravlja župom u Vetovu već devet godina.

Posebno smo radosni što je našu današnju crkvu, koja je izgrađena 1935. godine, posvetio naš blaženik Alojzije Stepinac. Tadašnjem mladom nadbiskupu koadjutoru Stepincu to je bila prva posveta jedne crkve – s ponosom ističe sadašnji vetovački župnik Tomo Mrnjec koji je u ovu župu došao prije devet godina.

Ponosni na duhovna zvanja

Vetovačka župa danas broji 1896 vjernika, međutim, ukoliko se nastavi sadašnji trend broja rođenih i umrlih, župa bi se mogla iz godine u godinu smanjivati. Do sada je župa samo prije dvije godine imali više umrlih nego rođenih i to za dvoje. Prošle godine bili su u plusu tek za jedno, ali zato je ove godine situacija više nego zabrinjavajuća, tuži se župnik. Do sredine lipnja u župi je rođeno tek troje, a umrlo čak osmaest osoba! Ova župa, ali nažalost u tome nije usamljena, vapi za životom.

Iako je vetovačka župa jedna od manjih u našoj biskupiji, posebno je ponosna na duhovna zvanja. Za sada iz ove župe potječe samo jedan svećenik, Željko Strnak iz Ovčara, koji je trenutno župnik u Voćinu i rektor tamošnjeg biskupijskog svetišta Gospe Voćinske. Ali u župi se nadaju da će uskoro imati još jednog mladog svećenika iz istog mjesta. Treću godinu bogoslovije završava Mario Mazanik, a svećenik bi želio postati i sjemeništarc Ivan Franjić koji završava prvu godinu katoličke klasične gimnazije u Zagrebu. Župa ima i jednu redovnicu, Štefaniju Marković, koja pripada redu sestara milosrdnica.

Na misnim slavlјima redovito sudjeluju i školska djeca koja inače sva pohađaju i školski vjeronauk.

Snimio: Tihomir Ivčetić

Sva djeca idu na vjeronauk

– Sva djeca polaze vjeronauk, i u osnovnoj i u srednjoj školi, a redoviti su i na župskom vjeronauku. Imamo i aktivne ministrante, njih dvadesetak, a dvojica su nastavila ministrirati i nakon što su završila osnovnu školu. Imamo obično mjesečne susrete. Zadovoljan sam i s našim čitačima koji se svaki puta lijepo pripreme za čitanje na svetim misama koje su nedjeljom u župnoj crkvi u 8 i 11 sati, a u jednoj filijali bude u 9,30. Iako nemamo još javnu rasvjetu, zornice su jako dobro posjećene – ističe župnik koji svake nedjelje svoje župljane prilikom najave svećaca kroz tjedan podrobnije upoznaje i s njihovim životopisom.

O svakom svecu ponešto

Dodaje da uz različite knjige tu mu mnogo pomaže internet, a i prilikom krštenja župnik si dade truda da objasni roditeljima, kumovima i ostalima na svetoj misi što znači ime koje su dali svome djetetu. Iako je župna crkva posvećena Bezgrešnom Začeću blažene Djevice Marije župljani tradicionalno slave i sv. Kuzmu i Damjana koji su nekada bili zaštitnici župe. U župi isto tako postoji i tradicija održavanja devetnice Gospa Lurdskoj čiji se kip od nedavno nalazi u crkvi.

Župa Vetovo danas osim naselja Vetovo obuhvaća još sela Podgorje, Hrnjevac, Lukač i Ovčare. Za sada kapelu nema samo naselje Ovčare koje ima križ gdje se na Križevo služi misno slavlje.

Od osnutka župe do gradnje crkve

U prošlosti je Vetovo pripadalo drugim župama, a odlukom cara Josipa II. krajem 18. stoljeća u Požeštini je osnovano pet novih župa, a među njima je bila i Župa sv. Kuzme i Damjana u Vetovu. Za prvog župnika je 1789. godine imenovan Mato Krašić, do tada upravitelj župe u susjednom Kaptolu. U Vetovu je zatekao drvenu kapelu bez ikakvog stana te je godinu dana živio u obiteljskoj zadruzi Jurčić, zajedno s njima je jeo i spavao u jednoj prostoriji. Današnja župna kuća sagrađena je 1823. godine za župnikovanja Jakoba Katišića, rodom iz Pleternice. Novu crkvu počeo je graditi u lipnju 1829. godine, koja je posvećena krajem iste godine, a srušena 1934. godine kada se gradi današnja crkva. Jedan od najpoznatijih vetovačkih župnika bio je Ivan Valentić, također rodom iz Pleternice, koji je u župu došao 1857. godine i u njoj ostao sve do svoje smrti na Kuzminje 1893. godine. On je bio u prvoj generaciji požeških kolegijaša, inače vatreni ilirac koji je pisao pjesme i članke za Kraljevićev Slavonac, a bio je i dopisnik Gajevih novina, za burne 1848. i 1849. godine. Bio je pravi narodni čovjek i jako plemenita srca.

Raseljeni Krvati kotorvaroške doline

U vetovačkoj župi danas žive brojni raseljeni Hrvati iz kotorvaroške doline, uglavnom iz župa Kotor Varoš, Sokoline i Vrbanjci koji su aktivni i u samoj župi. Ove godine prvi puta su u župnoj crkvi organizirali svoj susret na Bijelu nedjelju ili Nedjelju Božanskog milosrđa. Na misnom slavlju, koje je predvodio fra Tomo Buljan, u vrijeme progona 1992. župnik u Sokolinama, a sada župni vikar u Livnu, okupilo se oko 500 vjernika. Uz njega je koncelebrirao fra Marko Bandalo, sadašnji župnik župe Sokoline te vlč. Adolf Višaticki, u vrijeme progonstva 1992. župnik u župi Vrbanjci. Na svetu misu je pristigao i preč. Marko Kljajić, župnik u Novom Beogradu i Surčinu, a rodom iz župe Sokoline. Misu je pratilo zbor najvećim dijelom iz župe Kaptol kojeg vodi vjeroučiteljica Ljubica Maljur. Poseban ugođaj stvarali su ljudi obučeni u narodne nošnje svoga kraja. Susretu je nazočio i Davor Čordaš, potpredsjednik Vlade Republike Srpske, kao predstavnik hrvatskog naroda. Raseljeni Hrvati Kotorvaroške doline su osnovali i svoju udrugu kojoj je predsjednik Marko Kljajić iz Vetova, ujedno glavni organizator susreta.

U prigodi blagdana Sv. Antuna u Požegi održan tradicionalni koncert

Praizvedba skladbi posvećenih požeškom biskupu

Večer uoči blagdana Sv. Antuna te imendana biskupa msgr. Antun Škvorčevića u požeškoj crkvi sv. Lovre održan je tradicionalni godišnji koncert koji je ove godine bio u ozračju priprava za Biskupijski euharistijski kongres kojim ćemo se spomenuti 10. obljetnice utemeljenja naše biskupije i redenja prvoga biskupa.

Euharistijske skladbe

Na programu koncerta komornog zborra crkve sv. Lovre bile su euharistijske skladbe A. Brucknera, G. Faure, E. Elgara, F.J. Kraffa, V. Miserachs – Graua, C. Casciolinija, K. Kolbea, C. Francka i F. Mendelssohna iz doba renesanse, baroka, romantizma i modernog vremena. Po prvi puta izvedene su i tri nove skladbe maestra msgr. Valnetina Miseracha – Graua, predsjednika Papinskog instituta za crkvenu glazbu u Rimu koje je posvetio požeškom biskupu. Sajna izvedba svih skladbi, pod izvrsnim ravnjanjem dirigenta i orguljaša mo. Alena Kopunovića

ća Legetina te posebno izvrsna solistička interpretacija soprana Marije Milinković zahtjevne Mendelssohновe "Hear My Prayer", kao i drugog soprana Ane Ticl te tenora Kristijana Kostića, oduševila je požešku publiku koji su dugotrajnim pljeskom nagradili izvođače.

Duhom pokrenuta glazba

Na kraju koncerta biskupu je u ime svećenika, redovnika, redovnica i svih nazočnih imendan čestitao msgr. Josip Devčić. Zahvalivši na čestitci biskup Škvorčević je podsjetio da je koncert euharistijski intoniran zbog priprava za Biskupijski euharistijski kongres. Dok smo slušali ove skladbe, objasnio je, još jednom smo si mogli postaviti pitanje iz čega i otkuda raste čovjekov duh, onaj koji je već 14 stoljeća prisutan u hrvatskom narodu.

– Uvjeren sam da taj duh raste iz onoga čistog duha, iz dubokog otjastva Presvete euharistije u koju je Isus Krist, Bog i čovjek, satkao svoju prisutnost lju-

bavi. Mnogi su sveci zagrljeni osnaženi u toj ljubavi pokazali i svjedočili veličinu duha, među njima i sveti Antun. Taj isti duh koji ižaruje iz euharistijskog otajstva pokrenuo je i mnoge glazbenike koji su nam podarili takva djela u kojima osjećamo upravo tu prisutnost – kazao je biskup Škvorčević. (M. Š. i H. T.)

Komornim zborom crkve sv. Lovre ravnao je dirigent i orguljaš Alen Kopunović Legetin.

Snimio: Duško Mirković

Predstavljena »Prezrena nježnost« vlč. Pavla Primorca

Knjiga o Božjoj ljubavi i milosrđu

Druga knjiga Pavla Primorca, mladog svećenika naše biskupije i župnika u župi Podgorač, pod nazivom «Prezrena nježnost» predstavljena je u Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Biskupskom domu u Požegi 31. svibnja.

– »Prezrena nježnost« je jedna knjiga koja pokušava dotaknuti čovjeka u najintimnijim porama njegovog bića, a znamo da iz tih pora života proizlaze različiti problemi i poteškoće. Kako čovjeka ne možemo svesti samo na psihičku i fizičku dimenziju jer njega prije svega određuje

je iskreno ponudio čitateljima kako bi i oni lakše našli svoj put obraćenja, tako nužan, za svakodnevno življene kršćanstva. Primorac se, unatoč tome što je svećenik, ali baš i zato što je svećenik, nije ustručavao progovoriti o svojim dvojbama, sumnjama, preispitivanjima, lutanjima i depresijama te ponuditi današnjem kršćaninu lijek za rješenje svojih, ali i problema svih nas.

Pisana vrlo lijepim stilom, laganim i razumljivim, kako je kazao mons. Josip Krpeljević, predstavljajući knjigu, Primorac je ono bogatstvo kršćanske poruke primjerenoim jezikom približio suvremenom čovjeku.

– To je knjiga o Božjoj ljubavi i Božjem milosrđu. I dok njegova prva knjiga «Dim sotonin» govori o stvarnosti u Crkvi i svijetu, iz perspektive istine, prikazujući Boga i njegovu Crkvu kao i kršćanstvo kao put istine, on sada mijenja vizuru i o istoj tematiči i problematici pristupa s gledišta dobrote i ljubavi ili milosrđa – objasnio je mons. Krpeljević.

Sadržaj knjige, koja je izšla u nakladi Vukman, predstavio je prof. Mato Nosić dok je preč. Josip Klarić o njoj progovorio pod teološko pastoralnim vidom. (Lj. M.)

TRI STOLJEĆA POŽEŠKE KOLEGIJE

Požeško srce dobročinstva i duhovnosti

Piše: Mato Nosić

Zgrada Požeške kolegijske – danas upravno središte mlade Požeške biskupije – sa svojim ravnim nevidljivim krovom, raščlanjenim pročeljem i istaknutom atikom na vrhu na najljepši način u plen airu poput plosne krune naliježe na požeški briješ pa je to vizualni dojam koji s različitim motrišta požeške okoline uviđek najuočljiviji. Požeška svjetla točka! I to je bit

Zapuštenu zgradu nekadašnjeg Kolegija biskup Alagović kupio je za 8.000 forinta. U samu obnovu uložio je 5.000 forinta. Da bi se plaćali troškovi smještaja gojenaca i drugog osoblja u orfanotrofiju plemeniti biskup ustanovio je zakladu s glavnicom od 60.000 forinta! Kamate od ove zaklade kojoj su glavnici povećali i drugi zagrebački biskupi (Haulik, Posilović) bile su dostačne za djelovanje zavoda, a viškom sredstava od kamata snovala su se i druga ulaganja u zgradu i Zavod.

zajecje prostora i svodovlja razvijene barokne morfologije, ostao je i s novom funkcijom biskupijskog središta nepromijenjen. Do danas ova zgrada koja »priziva ugodaj daleke Salamanke« ostala je najveća i najmarkantnija požeška građevina.

Počeci izgradnje isusovačkog Kolegija

Izvedbu poznate zgrade na darovanom zemljištu koje je ustupio provizor Carske komore u Požegi Gabrijel Hapsz, isti onaj koji je proveo popis stanovništva ovoga područja, zasnovali su isusovci. Prema Dnevniku Požeškog kolegija podizanje građevine počelo nakon potpisivanju ugovora između isusovačkog poglavara – superiora Andrije Horvata i graditelja

Jurja Mancina 1705. godine, a tri godine kasnije postavljeno je kroviste od tesane grude s područja Stražemana te šindre iz Slovenije. Gradnja je postupno tekla do 1711., s tim da je od zgrade do crkve Sv. Lovre sagrađen prolaz s parlatorije koji je vodio prema pjevalištu. Isusovci useljavaju u zgradu 6. lipnja 1711., pa taj dan označava i ustrojavanje najvišeg samostanskog organizacijskog oblika njihova reda – kolegija.

S izgradnjom južnog, manjeg dijela zgrade položenog prema požeškom brdu nije sve išlo kako bi trebalo. Njegova izgradnja počela je 1714., a kroviste je bilo postavljeno četiri godine kasnije, no začudo, to krilo zgrade dobiva novi krov za samo 14 godina, 1732. U ovom prostoru je načinjena blagovaonica, od temelja do drugog kata, uz velike probleme s nadsvodenjem i izvedbom samog krovista. Svi poslovi oko gradnje rađeni su u vrijeme prvog superiora Horvata i novoga Josipa Kraljića koji se potpisuje kao kućni graditelj i slikar i koji je prvi počeo barokizaciju isusovcima pripadajuće crkve Sv. Lovre. Sama otvorena forma tlocrtne osnove zgrade ukazuje na barok. Uz kućnu kapelicu, biblioteku, kuhinje, refektorij, spavaće sobe, ljekarnu načinjena je i kupelj.

Osnivanje Požeškog orfanotrofija

Ni nova dogradnja južnog krila za graditelja Georga Ebela nije išla glatko. Radilo se do 1737. godine, a pri gradnji zabilježene su i ljudske žrtve. Najobimnija dogradnja Kolegije izvršena je 1765. g. prema zapadu za četiri paralelne prizorske osi, točnije za gotovo 1/3 prvo-bitne dužine. Ova dogradnja svakako se odnosi na nove kadrovske potrebe u svezi s djelovanjem Gimnazije i još više Akademije Požegane. Time se znatno promijenio tlocrt građevine koja se formirala, gledajući ju s južnih obronaka Požeške gore u obliku slova T.

Nažalost, poznatim dekretom Pape Klementa XIV. *Dominus et Redemptoris* isusovački red se ukida 1773. g. i zgrada je za punih 60 godina izlo-

žena propadanju. Takvu zgradu nakon obavljenje javne dražbe u konkurenciji, među ostalima s pakračkom i karlovačkom eparhijom, kupuje zagrebački biskup Aleksandar Alagović koji ju je preko arhitekta Antuna Stiedla preuredio u orfanotrofij – nadbiskupsko sirotište uz znatno smanjenje nekadašnjeg prostora jer je dao srušiti južni trakt.

Anton Stiedl je od južnog kraka ostavio samo nekoliko metara izbočine – rizalit u koji je na svim katovima izgradio satarne prostore, a jednu oveću prostoriju prizemlja na zapadnoj strani osnovnog trakta iz koje se ulazio u podrum, srušivi joj dio sjevernog zida prema glavnom požeškom trgu, pretvorio je u ulazno predvorje sa stubištem. Uz taj zahvat morao je dakako znatno sniziti vanjski predprostor tako da je podrumski prostor, kao i danas ostao u razizmaju...

Uživah dobročinstva u sirotištu

Alagovićevim interventom završava prvo, redovničko, profesorsko razdoblje povijesti Kolegija – godine koje slijede – sve do uspostave Požeške biskupije, o čemu je i umni biskup Alagović snovao, započinje učeničko, pitomačko razdoblje – oba sjajna po svojim djelima i rezultatima tih djela, oba do skrajnjih granica navezana na požešku Gimnaziju koja im je na providono san način gotovo odredila razlog postojanja. O samom pridonosu zavoda za razvoj njegovih gojenaca dirljivo je svjedočanstvo nekadašnjeg pitomca nadbiskupa sarajevskog Stadlera u čestitci upućenom zavodu, u povodu 50. obljetnice: »Sjećajući se harnim srcem dobročinstava uživanih u sirotištu, veselim se sa svima vama i pitomcima uz današnju pedesetgodišnjicu te dozivam Božji blagoslov na taj zavod, da rodi samo plemenite sinove Crkvi i domovini...«

Za novu dogradnju ovog objekta zbog upisa većeg broja gojenaca, nadbiskup Stadler novom rektoru sirotišta (sada konvikta) Ignacu Horatu šalje svog projektanta Ivana Holza po čijim se nacrtima podižu tri spaonaice koje se naslanjaju na jugozapadni dio zabatnog zida crkve sv. Lovre, a po osnovama ovog arhitekta Kolegija se trebala dograditi jednim traktom na krajnjoj zapadnoj strani...

Ideje za nove zamašnije radnje na zgradu sam osvit XX. stoljeća neće dati arhitekt Holz nego prefekt Horat...

Kroz Požešku kolegiju u kojoj je danas sjedište biskupije prošli su mnogi siromašni ali nadareni učenici.

Snimio: Duško Mirković

EUHARISTIJSKI KONGRES U NAŠICAMA 1939. GODINE

Bez svete euharistije naša bi vjera bila mrtva

Piše: Mato Nosić

Vjerujemo, Gospodine! Vjerujemo svim srcem da si ti sin Božji, motto je pod kojim je održan euharistijski kongres u Našicama, zadnji na prostoru današnje naše Požeške biskupije. Nije on bio samo očitovanje vjere. Dublji smisao daje mu ljudsko srce koje je na razini biblijskoga spoznavanja i poimanja iskazuje i vjernički stav, i osjećaj pripadnosti, i poklonstvo Kralju vremena i želju da svi tako prihvate Pomazanika, volju da tako bude i nadasve ljubav prema Kristu raspetome i uskrslome s kojim se povezujemo pomirenim srcem u svetoj Euharistiji.

Doček nadbiskupa Stepinca

Kongres su organizirali našički franjevci, prije svih gvardijan samostana i župnik Augustin Šlibar te vjeroučitelj fra Sidonije Šolc. Pomoći su pružali biskupijski svećenici, prvenstveno našički dekan i župnik u Orahovici Juraj Kolb i gradska vlast. Pokroviteljstvo nad organizacijom preuzeo je Teodor grof Pejačević koji je dao uređiti prostor ispred svoga dvorca za liturgijska slavlja i zborovanja te materijalno osiguravao sve poslove.

U posebno iskićen grad Našice koji su uređivali stanovnici, članovi Katoličke akcije i drugih gradskih društava, uz finansijsku pomoći pokrovitelja i gradske općine, nadbiskup Stepinac stigao je iz Podgorača na Malu Gospu u posljepodnevnim satima. Na ulazu u grad čekao ga je banderij biciklista, a kod slavoluka u blizini crkve Sv. Antuna Padovanskog predstavnici svjetovne i crkvene lokalne vlasti. Dekan Juraj Kolb te našički gradonačelnik Dragan Pavlović topil riječima pozdravili su nadbiskupa. Na samom ulazu u crkvu pozdravio ga je i predstavnik franjevačke provincije, sveučilišni profesor u Rimu fra dr. Teofil Harapin.

Posvećeni novi oltari

U prigodnoj propovijedi, prije večernjice, spominjući susrete različitih ljudi Kristovih suvremenika s Bogočovjekom nadbiskup je u crkvi, koja je bila ispunjena mnoštvom, istaknuo: »Nama je, dragi moji vjernici, Isus Krist dao mogućnost da dodemo i da mu se poklonimo posebnim načinom na ovom Euharistijskom kongresu pod prilikama kruha u Presvetoj euharistiji. Mi smo došli i mi mu se iskreno klanjam govoreci sa starozavjetnim prorokom: 'Zaista, Ti si Bog skriveni, Bog Izraelov, Spasitelj.' (Iz 45,15) Mi imademo tu neizkazanu sreću da u Presvetoj euharistiji možemo direktno stupiti k Njemu, izvoru života, kao i oni koji su imali sreću da ga gledaju i čuju dok je hodao zemljom. Bez svete Euharistije bila bi sva naša religija mrtva i hladna, kao što su mrtve i hladne sve one sekte koje su odbacile ovo neiskazano Otajstvo svete vjere.« Tijekom vjerskog obreda nadbiskup je posvetio novi oltar BDM s kipovima sv. Terezije od Djeteta Isusa i bl. Nikole Tavelića.

Kao i tijekom prije održanih kongresa i u Našicama je drugi dan bio ispunjen vjerskim zbijanjima, ovaj put dijeljenju svete Potvrde za čak 900 krizmanika, klanjanju pred Presvetim te polnočkom koju je uz asistenciju brojnih svećenika predslavio beogradski nadbiskup fra Rafael Rodić, kao i staleškim zborovanjima za katoličke muževe i mladiće, za pomladak Katoličke akcije te za žene i djevojke. Među nekoliko predavača bili su i požeški odyjetnici dr Julije Radočaj te dr Đuro Kuntarić.

U procesiji 20.000 vjernika

U ranim jutarnjim satima glavnoga dana održane su svete mise na mađarskom, njemačkom i slovačkom jeziku, a vrhunac

Presnimio: Duško Mirković

je bila pontifikalna misa koju je predvodio sam nadbiskup Alojzije, uz asistenciju nadbiskupa Rodića i brojnih svećenika. Na glavom liturgijskom slavlju propovjedao je začasni kanonik, požeški župnik i dekan preč. Franjo Pipinić. Zborovima i orkestrima na svetoj misi dirigirao je poznati glazbenik fra Kamilo Kolb.

Nakon mise razvila se veličanstvena teoforička procesija našičkim ulicama. Nju su sačinjavali vjernici Našica kao i brojnih mjesta iz bliže i daljnje okolice, sve do Virovitice i Đakova. S požeškog područja sudjelovali su s vjernicima župnici Mirko Messner iz Kutjeva, Đuro Stehno iz Požeških Sesveta, već spomenuti preč. Pipinić iz Požege i Lorand Matthesz iz Ruševa.

Mnoge su neizvjesnosti iskrse uoči samog Kongresa, prije svega rat koji je otpočeo komadanjem katoličke Poljske, vjerskim okupljanjem blizu dvadeset tisuća vjernika i njihovih pastira su prevladane. U vremenu kada su se u tek ustrojenoj Banovini Hrvatskoj događali brojni politički ekcesi kao izraz velikosrpskog nezadovoljstva, kada je u etnički miješanim krajevima u kojima su Hrvati imali većinu počeo ples smrti četničkoga pokreta, kada su na misna slavlja ubaćivani agenti i provokatori, svako veliko vjersko okupljanje bilo je događaj visokog rizika. Biskup Alojzije koji je dolazio u ime Gospodnje i s tim Imenom na usnama i svojom karizmom hrvatskog prvosvećenika uz pomoći Gospodnju sve je svoje kongrese proveo do kraja na najljepši način.

U Našicama su u teoforičkoj procesiji sudjelovali brojni vjernici od Virovitice do Đakova među kojima su bili i vjernici iz Požege, Kutjeva, Kruševa i Požeških Sesveta.

Zašto nekima smetaju kongresi?

»Kako je bilo tada /prosvjed Judin zbog nardove pomasti kojom je Marija Magdalena pomazala kosu Kristovu ... jer se mast mogla prodati za tristo denara i novac razdijeliti siromasima/, tako je vrlo često i danas. Svijet ne može razumjeti čemu naši euharistijski kongresi, čemu tobože mučiti ljudi da dolaze iz bliza i daleka na kongrese i čemu sjajne službe Božje i procesije prigodom euharistijskih kongresa. Ne bi li se vrijeme i novac moglo upotrijebiti u druge recimo humanitarne svrhe? Ima ih koji možda i dobromanjerno tako govore, ali ima ih bez sumnje i takovih koji svoje prljave namjere rado pokrivaju ovakvim izgovorima, kao što je Juda svoju pohlepu za novcem prikrio brigom za sirotinju.

Isus Krist ima i danas pravo, kao nekad dok je hodao zemljom, da prima od ljudi štovanje i čast, jer mu je 'dana sva vlast na nebu i na zemlji' (Mt 28,18), Alojzije Stepinac, Našice, 8. rujna 1939. g.

VID DOŠEN, SVEĆENIK, PROFESOR, PISAC I REKTOR AKADEMIJE POŽEŠKE

Više brinuo za siromahe i knjige nego za sebe

Piše: Mato Nosić

Vid Došen, koji je živio u XVIII. stoljeću ostavio je neizbrisivi trag u povijesti Požege.

studija došao na studij filozofije u Isusovačku akademiju u Zagrebu. Školovao se od zaklade baruna Gotala, ali je i sam privređivao vršeći službu kapelana u sjemeništu Sv. Josipa do 1752. g., kada je završavao kanonsko pravo. U Grazu dvije godine nastavlja studij spekulativne teologije.

Uzoran svećenik

Nakon svršenih nauka dolazi u Požegu u kojoj boravi u službi kapelana pune dve godine na tek ustrojenoj dijecezanskoj župi. Zasigurno je bio svjedok svih napetih odnosa između svjetovnog klera i franjevaca, glede odluke biskupa F. Thauszyja o ustrojavanju novih župa, a zasigurno su ti događaji i utjecali na njegov književni rad i opredjeljenja.

Svećenik je u Duboviku, nedaleko Slavonskoga Broda. Koliko je bio zaokupljen stručnim usavršavanjem vidi se iz vizitacija njegove župe. Vizitator navodi da posjeđuje knjižnicu sa zanimljivim i vrijednim knjigama »koliko za potrebe puka, koliko i za razvoj vlastite naobrazbe«. Svećenici prigodom tadašnjih vizitacija nisu samo

Vid je Došen umro u Duboviku u 58. godini života, nakon duge bolesti od koje je poboljevalo još u Požegi. Do kraja pedesetih godina 20. st. pored gotičke kapele sv. Stjepana u Glogovici stajala je uščuvana njegova nadgrobna ploča na kojoj je stajalo:

OVĐI DOLI LEŽI PERVI PAROK

VID DOŠEN DUBOVICKI GODI 1778

DA 6. APRILA UMERLI KOMU KAMEN PO

PRITELJU SVOMU ANTUNU MANDICHU

BISKUPU DIAKOVACS(K)OMU

S NASTOJANJEM ANTUNA

GAVRANCHICHA U ZID

S OVIM NADPISOM METNUT

12. AUGU GOD 1811.

stavljali na uvid vlastiti pastoralni rad, stanje župe, župne dokumente i knjige nego su bili podvrgnuti i usmenim provjerama svoga znanja!

U svemu Došen se dokazao kao uzoran svećenik kojega, nakon ukinuća Isusovačkog reda, biskup odreduje za profesora i čak rektora Akademije požeške. Još pune tri godine ispunjava svoje profesorske i upravitelske obvezе i ovo plodno vrijeme njegovoga rada druga je i najjača poveznica našega pisca s Požegom. Ukinućem Akademije on se rastaje s Požegom i vraća u Dubovik gdje ubrzo i umire.

Promicao prosvjetu i gospodarstvo

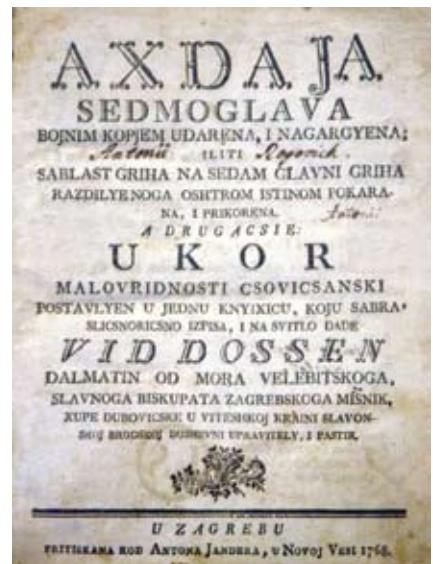
Treća spona Došena s Požegom su ljudi s kojima je suradiuo: od ljekarnika Thallera do pjesnika Kanižića, eksjezuista Barjaktarija i Bradičića. Treba istaći njegovo osobno prijateljstvo s biskupom đakovačkim, Požežaninom Antunom Mandićem koji mu je preko Antuna Gavrancića u Glogovici kod Dubovika dao postaviti nadgrobni spomenik.

Na neobičan način Došen je ušao u književnost. Nakon oslobođanja od Turaka u Slavoniji su nastale dvije struje učenih ljudi koje su zastupale oprečna mišljenja o njezinu razvoju. Prva struja, predvođena M. A. Relkovićem, zagovarala je da Slavonci što prije zabace stare nazadne običaje, »turske skule«, te da se ugledaju na zapadne narode koji promiču prosvjetu i gospodarstvo i osnivaju škole da bi što brže napredovali. U požeškom kraju zasigurno je prevladavala ova struja, o čemu svjedoči prepiska između Relkovića i biskupa Thausyja.

Kada je anonimni pisac Tamburaš iz suprotne struje napao Relkovićevo djelo »Satir iliti divji čovik«, Došen je pjesmom *Jeka planine koja na pisme Satira ili Tamburaša slavonskaoga odjekuje i odgovara* ustao u Relkovićevu obranu. Odnos snaga je jasan – što može Satir ili Ošišani ili Tamburaš kako ga Došen naziva, svojim glasom i tamburom protiv jeke koja ječi planinom? Staro mora ustupiti mjesto boljem, modernijem i novom. Je li to na svim područjima tako, dvojio je već i Relković koji nije bio toliko radikaljan kao Došen. Uglavnom u gotovo dvije tisuće osmeraca Došen prikazuje Relkovića kao vojnika i njegov rad za domovinu, izlaže sve problemske sadržaje Relkovićeva djela, objašnjava ih i opravdava.

Glavni grejh je »linost«

Nerijetko se ruga s Tamburašem i onim što on zastupa. Kad je sve izložio, a to je

za ovu slavonsku zemlju prijeko potreban čin i znamen, uvjeren je da će se Tamburaš preobratiti.

Drugo Došenovo djelo nosi naslov *Aždaja sedmoglava bojnim kopljem udarena i nagrdena iliti sablast griha na sedam glavnih griha razdiljenoga ostrom istinom pokarana i prikorena*.

Ni ovdje se Došen ne odvaja od Relkovića. Ono bojno koplje kojim je aždaja grijeha udarena i nagrđena upravo je bojno koplje viteza i ratnika Relkovića koji je svojim knjigom ošinuo poroke. Njih dalje Došen u tančine vrlo živo prikazuje opisujući na zanimljiv način ponašanje, shvaćanja navike i običaje svojih suvremenika, često i vlastitim uzrečicama koje šibaju do krvi. Došen je na nesvjestan način stihovima koje je ispjевavao napravio literarni psihogram negativnih osobina naših starih. Gledajući broj stihova i glavnih grijeha u *Aždaji sedmoglavo*, na prvom istaknutom mjestu je »linost« – čak 4500 osmeraca, slijedi proždrljivost s 2915 stihova, oholost 2720 stihova, bludnost 2200, zavist 2085, lakomost 1950 te srditost 1040 stihova. Došen je progovorio na ovaj način o svojim suvremenicima. Treba podcertati da je naš, danas zaboravljeni pisac, živio u skladu sa svojim svećeničkim pozivom. Što je imao, rado je dijelio s drugima. Sredstva je više trošio za skupe knjige i za siromahe nego li za sebe. Nije ih ostavio ni za vlastiti nadgrobni spomenik. Brinuo je za svoje stado, mnogo radio, pisao i propovijedao. Sigurno je da je on na Požeškoj akademiji, gdje se *Aždaja sedmoglava* među seminaristima čitala, stekao mnogo svojih sljedbenika. Ona i danas, unatoč svim svojim slabostima za mnoge čitatelje, osobito vjernike, ne bi trebala bila mrtvo štivo.

ILIJA SIVONJIĆ, mladi nogometničar veličkog Kamen-Ingrada i član mlađe hrvatske reprezentacije

Redovito se molim sv. Antunu Padovanskom

Piše: Slaven Paponja

Nogometničari Kamen-Ingrada proljetos su, nažalost, ispali iz Prve lige, na kon šest provedenih godina u društvu najboljih. No, to je na neki način bilo i očekivano, budući da se klub našao u velikim problemima. Ipak, unatoč ispadanju iz lige, klub je afirmirao nekoliko mlađih igrača, izašlih iz njihove omladinske škole, s kojima se danas s pravom mogu podići.

Jedan od najboljih veličkih nogometnika u protekloj sezoni bio je Ilija Sivonjić, dvadesetogodišnjak iz Dežanovca pokraj Daruvara, koji je u Velikoj proveo posljednje četiri godine, igrajući za kadete, juniore i seniore Kamen-Ingrada.

Molim se Bogu da me poštodi ozljeda

– U Velikoj mi je stvarno bilo lijepo. Saživio sam se s Požeštinom, tu sam i školu završio, te u nogometu znatno napredovala. Ne znam hoću li ostati podno Papuka ili će u neki drugi klub, to ćemo još viđjeti. Moja je želja i dalje igrati Prvu ligu, imam nekih ponuda, no ništa još nismo dogovorili. Nije isključeno i da dalje nastupam za velički klub s kojim imam ugovor. No, mislim da je ipak najrealniji moj odlazak, od kojeg bi koristi imao i klub, jer bi dobio određenu novčanu odštetu, koja bi mu sigurno pomogla u teškoj situaciji – kazuje Sivonjić.

Taj je mladi velički nogometničar protekle sezone postigao sedam prvoligaških pogodaka, uz upisana četiri dodavanja. Bila je to njegova najbolja sezona. Iza sebe ima i nekoliko nastupa za juniorsku i mlađu hrvatsku reprezentaciju.

– Bogu hvala, dosad je sve išlo dobro, po nekakvom redu, onako kako treba. Eto, jedino me je malo, na kratko, poremetila operacija slijepog crijeva, no i to je, srećom, iza mene. Molim se Bogu da me poštodi ozljeda u karijeri i ničega se ne bojam. Dat ću sve od sebe, mlad sam, vjerujem da mogu još puno toga pokazati u nogometu – ističe Ilija.

Obitelj s devetero djece

Ilija je rođen u BiH, u Dobrotićima pokraj Jajca. Ratni vihor, kao četverogodišnjeg dječaka, zajedno s obitelji, doveo ga je u okolicu Daruvara. Ukupno ih ima jedanaest. Dakle, roditelji Mara i Ivan uzdignuli su devetero djece: Željka, Dragana, Kaju, Iliju, Branka, Peju, Marija, Danijelu i Franju. Posljednjih troje rođeno je u Hrvatskoj, a ostali u BiH.

– Nije nam bilo lako kada smo morali oticiti iz ratnog okružja. Zapravo, bilo je jako teško. No, izdržali smo sve, roditelji su iznijeli najveći teret. Cijelo to vrijeme molili smo se, nismo napuštali vjeru niti jednog trenutka. Danas živimo puno bo-

lje, situacije se popravila i jer nas više zarađuje. Dva najstarija brata i starija sestra više nisu s nama, a i ja sam rijetko doma, no opet nas ima puno, opet je kuća puna, na što smo navikli.

Ilija je odgojen u katoličkom duhu, molitva je sastavni dio svakoga njegova dana. Od svetaca, posebno štuje svetoga Antuna Padovanskoga. Zašto?

– Sv. Ante uvijek se posebno slavio u Dobrotićima, a mi smo tu tradiciju zadražali i po preseljenju u Hrvatsku. Tako se i danas često molim sv. Antu Padovanskom, za snagu i zdravlje. Činit ću to i dalje – zaključio je Ilija Sivonjić, jedini, ali vrlo uspješni nogometničar u svojoj obitelji.

Nadareni mladi nogometničar Ilija je odgojen u katoličkom duhu, molitva mu je sastavni dio svakodnevnog života.

Snimio: Duško Mirković

USPJEH POŽEŠKOG TJELOGRADITELJA

Antonio Furić četvrti u Europi

Antonio Furić, požeški tjeelograditelj, član BBK-a Mario, kojeg smo predstavili u prvom broju Zajedništva iza sebe je imao vrlo uspješno seriju nastupa na hrvatskim i međunarodnim turnirima, dok je na Europskom prvenstvu u Azerbajdžanu bio četvrti, što je veliki uspjeh, najveći u hrvatskom seniorskom muškom body buildingu. Prethodno je pobjedio na turnirima u Hrvatskoj i BiH, postavši i drugu godinu zaredom apsolutni prvak Hrvatske na državnom prvenstvu u Zagrebu.

– Nije bilo lako izdržati pripreme, na dijeti sam bio gotovo sedam mjeseci i pritom naporno trenirao. No, Gospodin je bio moja snaga, kao što sam već jednom rekao, tako da sam uspio izdržati sve napore. Zadovoljan sam sezonom, žao mi je što na Europskom prvenstvu nisam osvojio medalju, kojoj sam došao tako blizu, na korak, no neću odustati, pokušat ću i nagodinu – kazao je Antonio Furić, koji je, podsjetimo, proglašen za najboljeg športaša Požege u 2006. godini. (S. P.)

Latinova TV optužnica protiv kardinala Stepinca

Piše:
Mato Nosić

Emitiranjem »Latinice« pod nazivom »Život i smrt u NDH« u ponedjeljak 11. lipnja bačena je rukavica u lice svim hrvatskim vjernicima. Da ironija bude veća, sam vrli voditelj saopćava da je nastala kao »tuk na utuk« manifestacijama održanih ovoga proljeća u svezi stradanja hrvatskih nevinih žrtava »sumornoga hrvatskoga proljeća 1945.« koje iskrivljuju našu antifašističku prošlost!

Emisija koja nastaje iz takvih pobuda ne može se odmaći dalje od retrogradnog revanšizma neviđenog i neutemeljenog blaćenja Crkve i njezinih pastira. Postala je nova televizijska vrsta koju bismo mogli nazvati televizijskim paskvilom punom neistina, proizvolnosti i, posebice za mlade, pogubnih i lažnih poruka. Takve emisije ne bi se stidjeli niti Đilas niti Krajačić, a ni Ranković u najboljim svojim vremenima. Jasno se vidjelo da tim ljudima nije bilo bitno iskazati pijetet prema nevinim žrtvama jednog krvavog vremena koliko osuditi Crkvu onoga vremena i ušutkati hrvatsku Crkvu danas, jer koje li drskosti (!) - ona koja je načinila

strašni povjesni grijeh, sada se na usta kardinala Bozanića odvažila zahtijevati da se procesuiraju i zločini komunističkih totalitarnih režima!

U toj čudnoj političkoj igri, kada je i najprostijem čovjeku jasno koliko vrijedi ljudski život u kolopletu rata, koliko je strašno demografsko pustošenje on izazvao, koliko satelitska državna tvorina poput NDH unutarnjom logikom stvari može zaštiti 'svoje' građane, koliko je sama bila nezavisna uz demarkacijske linije na nevidljivim granicama osvajača, izvlači se zagrebački nadbiskup Alojzije kao neki novi »gospodar života i smrti hrvatskih prostora onoga vremena«, što mu nije imputirala niti tzv. Blaževićeva optužnica, pribija se na stup srama i u jednom brzopoteznom televizijskom procesu – baš kao i na komunističkim prijekim sudovima – kroz niz monologa koji gradiraju optužnicu, bez replika, suprotstavljanja mišljenja, bez izgleda da tko u tom malom rigidnom sijelu dušotajaca (izuzev djelomice akademika Strčića) pokaže i najmanje

razumijevanje ili ne daj Bože, da izusti i riječ u njegovu obranu.

Činjenice nepobitno govore – Stepinac koji je javno, jedini u Europi onoga vremena, osudio rasne zakone i koji je za masovno pogubilište u Jasenovcu izjavio da je ljaga za hrvatski narod i grijeh koji vapi do neba, koji je kao domoljub i legalist poput Vinka Nikolića prihvatio 10. travnja, ali ne i 11. nije mogao biti persona grata tadašnjim vlastodršcima niti njihovim gospodarima kao što nije mogao biti poželjan ni novom režimu čim je osudio njegova zlodjela i ustao protiv njegove bezbožničke ideologije.

Tu temu Latin novinar ne razvija. Objektivni promatrač dolazi do zaključka da bi drugu Latinu i njegovim istomišljenicima bilo daleko lagodnije da je Stepinac pao od poglavnika nego od predsjednika. Samo mučenje, progonstvo i kardinalova smrt otvorena je optužnica za mnoge zločince koje Denis Latin zastupa. To nije stvar revanšizma nego elementarne pravde. ■

Zašto mediji svećenike prikazuju kao desničare, primitivce, divljake...?

Piše:
Pavle Primorac

Čovjek koji je pokušao svojim bićem ući u biblijski svijet čitajući Bibliju i pabirčiti za sebe ono što je za njega korisno, može rasti u mudrosti. S druge strane, mnogi zaboravljaju da biblijski spisi, ako se ispravno čitaju kao korisni za dušu i čitavu egzistenciju, mogu izgraditi povjerenje među ljudima. Sama Biblija bremenita je mnogim hebrejskim i grčkim riječima koje imaju vrlo snažnu dimenziju duhovnosti i poruke. Zanimljivo je da su baš hebrejski i grčki jezik oni jezici koji su bogati određenom duhovnom i teološkom snagom, osobito kada su u pitanju određeni biblijski termini. Stari zavjet, kao prvi dio Biblije spominje nam hebrejsku riječ – *re*, ali u raznim kontekstima.

Biblijsko povjerenje

U užem značenju, ta riječ bi se na hrvatski mogla prevesti kao »priatelj«, »pozdana osoba«, »osoba od povjerenja«, »kolega«, »drug«, »draža osoba«. Vidimo kako ova riječ prsti jednom vrstom topnine, ljubavi, međusobnog poštovanja. Ali, ono što je ovdje najvažnije, ova riječ, ako

čovjek kršćanin malo dublje u nju uđe, može vidjeti kako ona želi povezati ljudе međusobno u jednu zajednicu braće i sestara u Bogu, i kako želi izgraditi međusobno povjerenje među svim ljudima. Jer, biti nekome drug, osoba od povjerenja, prijatelj, ili smatrati nekoga takvom osobom jest veliki blagoslov. Upravo to povjerenje želi izgraditi biblijski svijet. Ali da bi se ono postiglo, nužno je da sam čovjek u svoje srce uciđepi tu riječ, a onda je pokuša živjeti u konkretnom životu. To je bit. Upijati svojom dušom biblijske riječi i pouke, a onda to konkretizirati u vlastitom životu.

Na koji način ova riječ može zaživjeti u našem vremenu i životu? U kontekstu učepljenja ove riječi u naš konkretan život nećemo pretjerati ako naglasimo kako pojedini mediji danas rade na rastakanju društvenih vrijednosti, a i na tome da se kreira određeno nepovjerenje među ljudima.

Razaranje sustava vrijednosti

Pod izlikom istinoljubivosti pojedini mediji razaraju sustav vrijednosti, ulijeva-

jući u srca ljudi »korov« koji se očituje u kreiranju nepovjerenja u sustav, u društvene institucije i u određene struke. A te struke, kako ih mediji nazivaju, možemo sigurno ubrojiti i svećenički poziv. Dobiva se određeni dojam kao da su svećenici, a zapravo i jesu, pod određenom vizurom medija. I kao da se želi naglašavanjem negativnih segmenta svećeničkog života ugasiti ono povjerenje koje ljudi imaju u Crkvu. Tako da se svećenike neprestano prikazuju u negativnom svjetlu – kao desničare, primitivce, divljake, zlostavljače djece, one koji šire netoleranciju u društvu. A vjerujem da veći dio od vas, dragi čitatelji, koji ima iskustvo blizine sa svojim župnikom, sasvim ga dobro poznaje. Vašom molitvom neka se dogodi da svećenik može djelovati onako kako to od njega traži Isus. Eto, zbog toga pokušajmo razbiti nepovjerenje među sobom, pa izgrađujmo se u onoj *re-ljubavi* koje će nam dozvati u pamet predivne vrijednosti na koje nas poziva Božja riječ da ih živimo i promičemo u svakodnevnom životu. ■

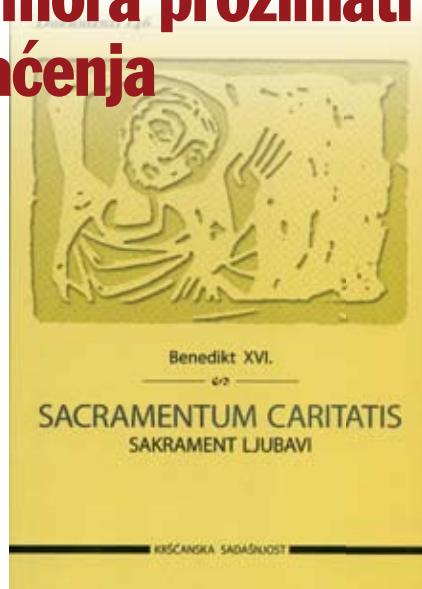
PAVLE PRIMORAC O APOSTOLSKOJ POBUDNICI**»Sacramentum caritatis – Sakrament ljubavi«**

Svakog vjernika mora prožimati duh trajnog obraćenja

Za one koji prate duhovnu i misaonu baštinu pape Benedikta XVI. mogu vrlo precizno vidjeti i procijeniti britkost njegova duha i uma, duboku i široku teološku izobrazbu i toplinu kojom piše. A svakako je da će biti vrlo poželjno onim kršćanima koji prate Benedikta XVI. i upijaju njegove duhovne izjave, ali i onima koji još nisu dovoljno upućeni u njegovu duhovnu baštinu, predstaviti Apostolsku pobudnicu «*Sacramentum caritatis – Sakrament ljubavi*». Ova pobudnica plod je Biskupske sinode koja je održana u Vatikanu između 2. i 23. listopada 2005. Na temelju ljepote i bremenitosti ovoga dokumenta jasno se vidi da je Duh Sveti imao veliki utjecaj. Kao prvo djelovao je na samu Sinodu, a svakako je djelovao na papu Benedikta XVI. u kreativnosti stvaranja ovoga apostolskog dokumenta koji odiše duhovnom svježinom i ljepotom. Iz te činjenice ona može obogatiti svakoga kršćanina koji se odluči čitati ovaj dokument. *Sacramentum caritatis* je dokument koji govori o sakramenu tu euharistije i važnosti toga sakramenta za normalan kršćanski život.

Umijeće slavljenja euharistije

Budući da je dokument sustavno i duboko satkan, na temelju toga možemo reći da je i sama struktura određena dubokom sadržajnošću. Prvi dio dokumenta govori o «Euharistiji, otajstvu koje valja vjerovati». Sasvim preciznim teološkim stilom i pronicljivošću taj dio dokumenta govori o odnosu euharistije i istine naše vjere koje su sadržane u Vjerovanju. Govori se o odnosu Presvetog Trojstva i euharistije u smislu da je euharistija dar Trojstvenog Boga. Nadalje, govori se o Savezu između nas i žrtvovanoga Jaganjca. Duh Sveti i euharistija naglašavaju da upravo Duh Sveti po euharistiji okuplja zajednicu – Crkvu. Suodnos euharistije i Crkve također je vrlo važan. Ovo poglavje zaključeno je u kontekstu odnosa euharistije i sakramenata, naglašavajući svaki sakrament posebno u odnosu na euharistiju. I baš u tom kontekstu nužno je unutar euharistije sa životom vjerom isповijedati glavne istine naše vjere koje su sadržane u Vjerovanju. Drugi dio dokumenta koji glasi «Euharistija, otajstvo koje valja slaviti» posjeduje posebnu važnost. Uz važnost umijeće slavljenja i naglašene struktu-

re euharistijskog slavlja, posebnu važnost nužno je svrnuti na dio koji govori o djelatnom sudjelovanju u euharistiji. O važnosti djelatnog sudjelovanja Papa jasno naglašava: «Jedan od uvjeta djelatnog sudjelovanja svakako je duh trajnog obraćenja koji mora prožimati život svih vjernika. Nije realno očekivati aktivno sudjelovanje u euharistijskoj liturgiji, ako joj pristupimo površno, ne preispitujući pritom vlastiti život» (*Sacramentum Caritatis*, 80-81.str, KS, 2007.).

Predanost za drugoga

Autentično sudjelovanje u slavlju nužno uključuje duh obraćenja i njegova dinamizma koje se postiže u sakramentu euharistije. Također se naglašava važnost euharistijske pobožnosti, tj. klanjanja pred Presvetim Oltarskim Sakramen tom. Unutarnji odnos slavljenja euharistije i klanjanja nužan je za aktivan i plodan kršćanski život. Treći dio dokumenta «Euharistija, otajstvo koje valja živjeti» govori o važnosti kršćanskog života u povezanosti s euharistijom, povezanosti euharistije s različitim kulturama, suodnosu euharistije s klericima i vjernicima laicima. Budući da je euharistija «kruh razlomljen za život svijeta» ona ima snažnu društvenu dimenziju u smislu da se želi preoblikovati društvena struktura koja bi se u svojem djelovanju inspirirala Socijalnim naukom Crkve. U tom kontekstu euharistija jest otajstvo koje valja navještati da bi bilo djelotvorno. Osobno vjerujem da će ovaj dokument biti na korist svima onima koji odluče posegnuti za njim, jer riječi satkane u njemu mogu obogatiti svakoga tko pokaže zanimanje za dublji život u euharistijskom duhu »lomljenja« – predanosti za drugoga.

NAJAVE**Svetkovina sv. Lovre, zaštitnika Požeške biskupije – 10. kolovoza**

Središnje euharistijsko slavlje u crkvi sv. Lovre predvodi gospičko-senjski biskup msgr. dr. Mile Bogović s početkom u 10,00 sati u zajedništvu s domaćim biskupom msgr. dr. Antunom Škvorčevićem, kanonikima Stolnog kaptola sv. Petra i svećenicima.

U pripravi za Biskupijski euharistijski kongres održat će se Dekanatske i Regionalne euharistijske postaje:

Dekanatske euharistijske postaje

Velika Gospa, 15. kolovoza:

- za Kaptolački dekanat u Velikoj
- za Novigradiški dekanat u Kloštru
- za Pakrački dekanat u Pakracu
- za Novljanski dekanat u Jasenovcu
- za Slatinski dekanat u Novoj Bukovici

Gospa od Suza, 31. kolovoza:

- za Pleternički dekanat u Pleternici

Predvečerje Male Gospe, 7. rujna:

- za Novokapelački dekanat na Gospinom Polju pokraj Vrbove

Mala Gospa, 8. rujna:

- za Požeški dekanat u Kutjevu

Blagdana sv. Roka, 16. kolovoza:

- za Virovitički dekanat u Virovitici

Regionalne euharistijske postaje

Voćin, 21. kolovoza

- hodočašće za Katedralni, Posavski i Zapadno slavonski arhiđakonat

Voćin, 9. rujna

- hodočašće za Slavonsko podravski arhiđakonat

Velika

Susret bogoslova Požeške biskupije održat će se od 6. do 10. kolovoza u Domu sv. Augustina u Velikoj, a susret sjemeništaraca od 10. do 14. kolovoza.

I M P R E S S U M**Zajedništvo****GLASNIK POŽEŠKE BISKUPIJE**OSNIVAČ I IZDAVAČ: **Biskupski ordinarijat Požega**GLAVNI UREDNIK: **Mato Nosić**UREDNIČKI KOLEGIJ: **Ivana Žuljević, Josip Krpeljević, Ljiljana Marić, Mato Nosić, Pavle Primorac, Višnja Mikić**LEKTOR: **Višnja Hudeček**GRAFIČKA PRIPREMA: **Tomislav Koščak**TISAK: **Denona d.o.o., Zagreb**ISSN: **1846-4047**

ADRESA UREDNIŠTVA:

Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega; Tel. 034-290-300;
fax. 034-274-295; e-mail: zajednistvo@net.hr

Godišnji koristim za skupljanje ljekovitog bilja po Papuku

Piše: Višnja Mikić

Svećenika obično vidimo kod oltara, u misniči, ili u reverendi, s kolarom oko vrata, na vjeronauku, kod bolesnika i sl. Istina je da svećenici imaju jako malo vremena, poslije svih dnevnih obveza, od kojih neke ne mogu ni predviđjeti, npr. posjet bolesniku. Ipak, svoje slobodno vrijeme, ukoliko ga imaju, koriste različito, a rijetki, kao vlč. Mirko Roginić, župnik u Brodskom Stupniku, šetnjom po prirodi i skupljajući ljekovito bilje.

— Poznato mi je koliko je pojedino bilje ljekovito, pročitao sam puno knjiga, nešto iz njih i koristio. Uostalom, nekad su ljudi i koristili najviše biljke kao lijek. Ja imam 70 godina i meni su biljni čajevi puno pomogli - prisjeća se vlč. Roginić kako je išao liječniku, tražeći pomoći kad ga je boljelo koljeno. Liječnik mu je rekao neka si kupi štap, a župnik je odgovorio kako već ima dva. I primijenio je biljnu terapiju. Istiće kako mnogi čajevi puno mogu pomoći čovjekovu ozdravljenju, samo ako se na vrijeme počnu uzimati.

Sam kuha i pripravlja čajeve

— Najteže je doći do zdravih biljaka jer se one ne smiju skupljati tamo gdje se obavlja prskanje poljoprivrednih kultura, stoga treba ići u šume ili na livade udaljene od zemljišta koje se obrađuje - ističe naš sugovornik koji rado odlazi na Papuk gdje raste biljka Vrbovica, koja je sakupljačima bilja poznata tek 2 – 3 godine, ali je veoma ljekovita, posebno kod urinarnih problema. Istiće i korisnost koprive, od koje je izvrstan čaj. Trebalo bi ga pitи više puta u tjednu, jer poboljšava opće zdravstveno stanje, kaže ovaj poznavatelj bilja.

Mirko Roginić je svećenik 43 godine, u svom svećeničkom stažu uglavnom se sam hranio, a najradije jede juhu od rajčice, puretinu, light sireve i namaze, uglavnom sve lagano. Baveći se ljekovitim biljem, nabavio je 12 knjiga o biljkama i tvrdi kako se biljnim čajevima mogu izlijечiti povišen šećer, tlak, pa čak i rak, samo se treba početi koristiti na vrijeme. Donedavno se i bijela imela smatrala otrovom, a sada su

stručnjaci utvrdili da se njom izvrsno reguliraju tlak i šećer. Ova biljka se ne kuha, nego kiseli i onda piće.

Vlč. Roginić upozorava domaćice kako je veoma nezdravo prigrijavati kuhanu hranu, a ni potpuno bijeli kruh nije osobito zdrav. Kaže ovaj zaljubljenik u prirodu kako postoje »krajevni ljekovi«: npr. u Dalmaciji je to kadulja, koja pomaže smirenju, u Slavoniji kunica ili stolisnik, pa kopriva, što bi trebalo obilato koristiti u dnevnoj prehrani, u kojoj inače treba biti dosta voća, povrća, salata.

I ministrante povedem u šumu

— Ja nikad ne koristim klasični godišnji odmor, nego odlazim u planinu. Šetnjom po Papuku skupljam ljekovito bilje, znam otići i do Dilj-gore, pronalazim biljke kojih u nizini nema, a to skupljam ljeti za jesen i zimu, kad je do planine teže doći. Volim i drveće, ponekad povedem ministrante, pa im tumačim puno toga i vrste drveća, onda oni prepoznaaju pojedine. Brijest teško, ali druge vrste lakše – objašnjava vlč. Mirko.

S obzirom da mi, novinari, pijemo puno kave, pitali smo vlč. Roginića, što misli o štetnosti kave, pa nam reče kako dvije kave dnevno, po mogućnosti nescaffe i to s mlijekom, nisu štetne, jer pobuduju rad moždanih stanica. Podsjeća i na već pomalo zaboravljenu cikoriju, koju u narodu zovu i konjogriz, odnosno vodopija, s prekrasnim plavim cvijetom, koja je dobra, ne samo kava, nego i zbog reguliranja probave.

Naš domaćin se raspričao o ljekovitom bilju, ali vidjeli smo mi koliko on voli i cvijeće. Puno zelenila i cvijeća uz župni dvor i crkvu, sve uredno, sve na svom mjestu i sve to župnik sam radi. Nikad u svećeničkom stažu nije imao kuharicu niti domaćicu. Voli sve sam i sve stiže. Ljekovito bilje je doista ljekovito, on to tvrdi, jer se uvjerio na vlastitom poboljšanju zdravlja. Stoga ovaj naš simpatični sugovornik može zajedno s psalmistom reći »Sve raslinstvo na zemlji, blagoslivljaj Gospoda! Hvalite i uzvisujte ga dovijeka!«

Iz Nove Gradiške biciklima hodočastili u Aljmaš

Šesnaestero vjernika župe Kraljice Svetе krunice Nova Gradiška, zajedno sa svojim župnikom, vlč. Jozom Jurićem, hodočastilo je biciklima Gospi u Aljmaš, pod motom »Od Gospe Gospi, za našu župu – za našu crkvu«. Na put dug 164 kilometra, krenulo se 26. lipnja ujutro, poslije zajedničke svete mise. Jedanaest biciklista i pet biciklistica nisu se bojali vrućine. Najmlađi su imali 16 godina i dok su se njihovi ukućani pribaviali visokih temperatura i sparine, oni su hrabro krenuli Gospi u Aljmaš. Župnik Jurić nam je, među ostalim, rekao: »Ove godine idemo prvi puta, a na godinu, ako Bog da, krenut ćemo iz novosagrađene župne crkve.« Dvodnevni put imao je svoj hodočasnici program: kod crkve gdje bi stajali, izmoljena je po jedna postaja križnog puta. Prvog dana prešli su 100 kilometara, a smještaj ih je čekao u đakovačkoj bogosloviji. Nakon razgledanja Đakova i noćenja, nastavljen je biciklistički put za Aljmaš, gdje je dovršena pobožnost Križnog puta, a nakon zajedničkih i osobnih pobožnosti, hodočasnici su sudjelovali na svečanoj večernjoj svetoj misi. Jedan od njih, Milan Knežević – Bajo, rekao je kako se ne boje ni puta ni vrućine, jer je jasan cilj kojem idu. Iz marijanske župe Kraljice Svetе krunice idu Gospi Aljmaškoj. (Vi.M.)